

A. gr. a.

569

A. gr. a. 569

A. gr. a.

569

A. gr. a. 569

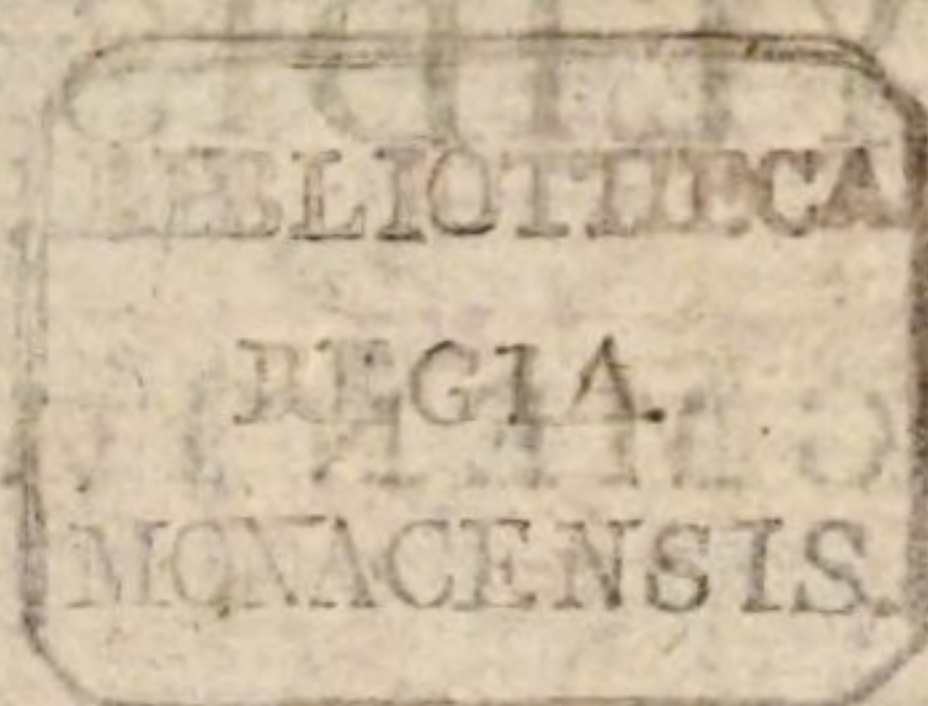
Bacchylides

37
BACCHYLIDIS CEI
FRAGMENTA.

COLLEGIT RECENSUIT INTERPRETATUS EST
CHRISTIANVS FRIDERICVS NEUE
PHILOSOPHIAE DOCTOR ARTIVM LIBERALIVM MAGISTER
IN SCHOLA PROVINCIALI PORTENSI ADIVNCTVS
SEMINARII REGII PHILOLOGICI BEROLINENSIS OLIM SODALIS.

BEROLINI MDCCCXXII.
TYPIS IOANNIS FRIDERICI STARCKII.

A. g. a. 569

Bayerische
Staatsbibliothek
München

R

Bacchylides, patria Ceus ex Iulide civitate, ¹⁾ patre natus erat Midylo vel Midone, ²⁾ matre sorore

¹⁾ Strabo X. p. 486. Steph. Byz. v. *Ἰουλὶς*. Suidas et Zonaras v. *Βακχυλίδης*. Eudocia Violar. p. 93. unde recte suppletus est mutilus Himerii locus declam. XXIX. Qui olim Alalcomenio, Boeotiae oppido, oriundum eum putabant, solis Lutatii in Statii Theb. VII, 330. confusis testimoniis nitebantur, melius digestis in recentioribus editionibus. De vita et scriptis eius post Gyraldum dialogo IX. de poetarum historia p. 342. (ed. Opp. Basil. 1580.) Vossium de poetis Gr. cap. V. p. 207. (ed. Opp. Amstelod. 1696.) Fabricium Bibl. Gr. Tom. II. p. 114. Burretum Comment. Acad. Inscr. Tom. XIII. p. 259 seq. Saxium Onom. Tom. I. p. 36. subtiliter nuper disputavit Franc. Passovius in Erschii et Gruberi Encycl. litt. et artium Vol. VII. p. 201.

²⁾ Etym. M. p. 582. 20. *Μειδύλος* (perperam scribitur *Μείδυλος*) οὕτως ἐλέγετο ὁ πατήρ *Βακχυλίδου*. In Epigrammate in novem Lyricos scripto, quod in Schol. Pind. p. 8. Boeckh. reperitur, pater eius vocatur *Μίλων* vel *Μείλων*, quam nominis formam probant recentiores omnes. Quum autem apud Suidam Noster audiat *Μέδωνος υἱός*, aliam tantum hanc nominis *Μειδύλος* formam arbitratus sum, neque erat illud reiiciendum, quod genitivus flectendus fuerit *Μέδοντος*. Audi Eustathium ad Odyss. κ. p. 1653. 31. Rom. 390. 10. Basil. Ὅτι δὲ ὑποκοριστικῶν τύποι διάφοροι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, παρ' οἷς

Simonidis Lyrici. ¹⁾ Postquam Hiero Geloni fratri in regnum Syracusanorum successerat Ol. 75, 3. simul cum Simonide, Pindaro, Aeschylo Bacchyli- des ab eo accitus est, ²⁾ mortuo illo, ut videtur, Ol. 78, 3. in Peloponnesum abiit. ³⁾ Vides quam recte vulgo circa Ol. 82. iudicetur coepisse florere, quod vel ideo improbable est, quod vix nasci poterat post Ol. 67. nam avunculus eius lucem vide- rat Ol. 55, 3. ⁴⁾

κεῖται καὶ ἀρσενικῶν τύπος ὁ μὲν κατὰ τὸ πλεονάζον, οἷον Ἑφαιστίων Ἑφαιστίωνος ὁ Ἑφαιστός, ὁ δὲ κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, οἷον Βάκχων Βάκχωνος καὶ Σίμων Σίμωνος, ὁ Βακχυλίδης δη- λαδὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης ὧν καὶ φυλάσσεται τὸ ὦ τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. Censui tamen hinc apud Sui- dam scribendum Μείδωνος, quod etiam metro epigram- matis supra laudati accommodatur.

¹⁾ Docuit hoc Vangoensius de Simonide Ceo p. 42. Suidas et Eudocia Simonidis eum dicunt συγγενῇ, ali- quanto distinctius Strabo l. l. ἀδελφιδούν, nomine tamen ancipite, ut ostendit Munkerus ad Hesychium s. v. e Mo- schopulo: Ἀδελφιδούς, ὁ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός. Sed Sui- da auctore erat Μείδωνος υἱός, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός, ut certe pater eius non debeat Simonidis frater haberi, Leoprepis filii.

²⁾ Aelian. V. H. IV, 15.

³⁾ Plutarchus de exilio Tom. II. p. 605. c. in Pelo- ponnese carmina eum scribit composuisse, de tempore, quo id fecerit, nihil addens.

⁴⁾ Mirum quantum veteres Chronici in aetate eius fi- nienda discrepant. Nam Eusebius in Chronicis sub Ol. 78, 2. habet: Βακχυλίδης ἠκμαζεν, idemque sub Ol. 87, 2. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο. Georg. Syncellus Chro- nogr. p. 257. sub Ol. 88. Βακχυλίδης μελοποιὸς ἐγνωρίζετο.

Praeter haec, exilia sane et tenuia, nihil invenio de vita eius traditum, restatque unum ut dispiciamus, quomodo cum Pindaro aequali suo vixerit, quocum certasse eum gratia apud Hieronem et Theronem vetus fama est, servata a Scholiastis Pindari Ol. II, 154. Pyth. II, 97. 131. 161. 167. 171. Nem. III, 143. Fidem eius elevare primus conatus est Thierschius Animadvv. ad Pind. Ol. II, 154. quod parum digna tam praestantibus ingeniis sit mutua ista obtrectatio, at digna prorsus pusillis Scholiastarum animis illius famae inventio, qui vel talibus hariolationibus quasi condire commentarios suos voluerint, vel inscii suos animos rixarum cupidos transtulerint in poetas ipsos. Neque credi posse, illud Pindari dictum, quo aquilam se praedicet a corvis sine successu laccessitum, in Simonidem iactum fuisse, longe maiorem natu eximiaequae famae poetam, et ipso Pindaro in elegia superiorem ab omni antiquitate agnitum, sed potius in aulicos quosdam invidos, qui Pindaro scilicet de-

Chronicon Paschale p. 162. sub Ol. 74. *Βακχυλίδης ἠκμαζεν*. Unde Vossius l. c. ab Eusebio eum referri dicat ad Ol. 82, 2. et Ol. 87, 2. Gyraldus et Ursinus in fragmentis eius p. 210. ad Ol. 81. unde a Chronico Paschali ad Ol. 78, 2. P. Io. Bapt. Aucher in Eusebio ex Armenica versione restituto Tom. II. p. 209. non reperio. Suidae (Tom. I. p. 550.) quum nescio quem Diagoram Lyricum testatur ut minorem Pindaro *et Bacchylide*, Melanippide superiorem floruisse Ol. 78. nulla est auctoritas, quoniam, cuius ille scrinia ut solet hoc quoque loco compilavit, Scholiasta Aristoph. Ran. 323. pro Bacchylide ponit Simonidem.

tracturi pingui Minerva lyricam artem exercuerint ipsi. Quam disputationem repetiit Passovius. Equidem miror, libere fateor, hoc iudicium, quod ita vixisse revera veteres poetas vel contra testium fidem statuatur, ut recte vivendi praecepta postulent, praesertim quum de arrogantiae et magniloquentiae culpa, quam in Pindaro Thierschius residere non vult, longe aliter antiquitas senserit ac nostrae aetatis homines. Illis non probabatur, ut aliena verba meis usibus accommodem, novitia ista verecundia, quae humi serpit, ut improvisum subito ictu feriat, sed quod sentiebant de se ceterisque, ingenue proloquebantur. Nam Sophoclem et Euripidem singulis etiam versibus, qui contrarias sententias continerent, invicem se impugnasse ecquis nescit? Lyricis autem poetis quoniam proprium est de se loqui, omnia ad semet ipsos referre, facile illa aemulatio effecit, ut aperte se longe antecellere adversariis praedicarent: et quod aliquanto cupidiores in ea re se exhibuerunt, non excusari quidem, at derivari tamen poterit inde, quod non sola de gloria, sed de quaestu agebatur, et ab avaritiae crimine neminem Lyricum liberaveris. Ipse Pindarus fatetur Pyth. III, 54. ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται, et Bacchylides fragm. II. ὥς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώπῳ βιάται.

Vix opus erat tot verbis ad demonstrandam rem per se satis apertam, non ita indignam veteribus poetis illam aemulationem visam esse, nisi eorum auctoritas, qui famae illi fidem denegarent, paulo longiorem esse iussisset. Maius est disquirere, an forte in ipsorum reliquiis, quae illuc spe-

ctent, agnoscantur. Agam ex ordine et primum quidem dicam de eo Pindari loco, cuius ab intellectu omnis haec disputatio pendet. Itaque ille Ol. II, 94 seqq. canit:

Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾶ
μαθόντες δὲ λάβροι
παγγλωσσία, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρεύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον.

Quae dum Scholiastae de Simonide et Bacchylide interpretantur, confitendum est omnibus, Simonidis saltem imaginem constanter exhiberi ut eruditione maxime pollentis viri, et ab hac parte ceteris, et Pindaro etiam superioris: quid mirum igitur, si aemulus eius, qua laude non posset ipse certare, in vitium deflexa, afflatum divinum, naturae indolem, τὸ πολλὰ εἰδέναι φυᾶ, id est sibi propriam virtutem, unice commendaret? Non sine specie veritatis, inquam, hoc nomine Simonidem carpsit Pindarus. In Bacchylidem autem, imitatore eius et discipulum, eadem cadebat reprehensio; et in hunc potissimum, opinor, directa erat. Et intellexisse illum se tangi planissime apparet e fragm. XIII. quo excusatur sapientia discendo parta. Nam in universum dictam sententiam cogitari illud ἕτερος ἔξ ἑτέρου σοφὸς non patiuntur addita non sine acrimonia τό, τε πάλαι τό, τε νῦν. Itaque Pindarus invehitur in vitium illud, cuius non plane immunem fuisse Bacchylidem aliunde est credibile; inter Bacchylidea dictum est, quod eiusdem vitii culpam minuat: at nos invicem se illos respexisse praefracte negabimus?

Pergo ad aliud, quod ad eandem suspicionem

faciat. Auctor est Schol. Pind. Ol. I, 37. Bacchylidem finxisse Pelopem a Rhea sanatum, non a Clothone. Veterem igitur famam tradidit, in minuta re mutatam: quam quum Pindarus aspere reiiciat carmine Ol. I, non longe videmur a vero aberrare, quum Bacchylidem maxime ea censura peti opinamur; quamvis in universum Pindarus dixerit ἀντία προτέρων φθέγξομαι, neque vero quod de Rhea Noster novaverat, dignatus sit commemorare. Ulterius etiam licet coniectando progredi. Uterque poeta eandem Pherenici, Hieronis equi, victoriam Olympicam celebraverat: cur eandem arbitrer, indicatum est pag. 16. Quid si in hoc ipso carmine Bacchylides de Pelope narrationem tractaverit, Pindarus autem aemulum, priorem opere perfunctum, suo carmine perstrinxerit? Aemulabantur inter se Lyrici ubique; in singulis autem comissionibus plura deinceps carmina cantabantur, quum unius longitudo pompae spatium non expleret: quid igitur, si inter utrumque poetam de communi argumento convenerit, Pindarus autem, certa victoria adversarium oppressurus, totam fabulam, quam ab illo amplificatam sciebat, immutaverit?

Postremo fragmentum XXXVII. *Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος*, poetam demonstrat cum adversario rem habere, eoque non spernendo. Nam contra aulicos istos, quos fortasse ut Pindaro ita Bacchylidi obtrectasse narrabunt, nimis clementer haec dicta essent. Immo Pindarus, ὁ σοφὸς φυᾶ, aemulos despicit, solus vult peritus poeta haberi, Bacchylides, ὁ μαθὼν, non id agit ut adversarium opprimat, hoc tantum postulat, ut sibi quoque ali-

quis locus concedatur. Hanc habe causam, unde factum sit, ut licet Pindarus et Bacchylides invicem dicta adversus se iecerint, alter tamen aliquanto superbius, submissius alter loquatur.

Quae hucusque disputata sunt, brevius faciunt ut perfungamur quaestione, qualis fuerit poeta Bacchylides. Minus quod valeret natura et indole, et doctrina potius atque labore ad Musas eniteretur, exprobravit ei Pindarus, neque ipse hanc reprehensionem avertere conatus est. Quo cum iudicio egregie concinit Longinus cap. 33, 5. *Τί δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιτο ἢ Πίνδαρος καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος ἢ τῇ Δία Σοφοκλῆς; ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἶον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἄλόγως πολλάκις καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα.* Neque usquam alibi repereris laudatum a sublimitate, sed a dulcedine potius et elegantia. Ut in Epigr. adesp. 519. (Anthol. Palat. IX, 184.) *λάλος Σειρὴν* audit, et arbitro auctore Epigr. adesp. 520. (A. P. IX, 571.) *λαρὰ ἀπὸ στομάτων ἐφθέγξατο.* Perlustra mihi fragmenta eius, compara imprimis Scolion XXVI. cum carmine simillimi argumenti Pindarico, quod Athen. XI. p. 782. d. servavit, (239. Boeckh.) et senties quam vere haec iudicata sint. ¹⁾ Habuit ta-

¹⁾ Pluribus verbis indolem eius describunt Degenius in Notitia verss. German. scriptt. Gr. Tom. I. p. 175. et Passovius l. c., ab omni poetica virtute, quae cogitari potest, eum laudantes: sed aut illi tot tantaque ex tam exiguis reliquiis singulari deorum favore soli persentiscunt, aut ista verba sunt.

men suos laudatores, in quibus Hieronem regem, a quo ipsi Pindaro praelatus esse fertur; et Imperatorem Iulianum, de quo haec Ammianus Marcellinus XXV, 4. „Recolebat saepe dictum Lyrici Bacchylidis, quem legebat iucunde, id asserentem, quod ut egregius pictor vultum speciosum effingit, ita pudicitia celsius consurgentem vitam exornat.”

In re metrica in universum similis est Pindari, nisi quod in ancipite, in ordinis dactylici catalexi, dipodiae trochaicae thesi, brevem praefert, hoc quoque in genere, opinor, data opera gravitatem devitans. Admisit etiam nonnullos rhythmos a Pindaro exclusos, ut choriambos plures continuos fragm. XL. si recte illud digessi, et creticos totos versus fragm. XXI. XXII. Cretici generis versus hexameter catalecticus in syllabam, interdum Alcmanicus dictus, etiam nomen ab eo traxit, teste Tricha de metris p. 41. 52. ¹⁾ Eiusdem nomine insigniri versum trochaicum dimetrum hypercatalectum, tradit Servius Centim. p. 1819.

Dorica dialecto eum usum esse, licet non esset natione Doriensis, ut crederemus sine auctore, ita diserte testantur Greg. Corinth. de Dor. §. 177. et Grammatici in Aldi Cornu Copiae p. 243. b. et 258. a. nec non Grammaticus Leidensis ad calcem Greg. Corinth. Schaef. de Dor. §. 12.

¹⁾ Hanc enim voluit esse homuncio versus, de quo loquitur, mensuram: — — — — —
 quamvis ea in exemplis ab ipso non dubie confictis non agnoscatur. Priore loco ponit: *Ἰνα τοι ῥύσι' ἄσαιμι σω-
 θεὶς βρόχου ἀντιπάλων*, in altero *βρόχων* pro *βρόχου*.

Scriptorum eius nominatim memorantur genera haec: Ἐπίνικοι, Ὕμνοι, ¹⁾ Παιᾶνες, Διθύραμβοι, Προσόδια, Ὑπορχήματα, Ἐρωτικά, Παρθένεια. ²⁾ Praeter haec e Scoliis quaedam exstant, et Epigrammata duo. In Epinicia Didymus commentarios ediderat, quos laudat Ammonius de diff. vocab. v. Νηρεΐδες, et ex eo Eustath. ad Odyss. ω. 1954. 5. Rom. 824. 23. Bas. et Eudocia p. 306. hi tamen omisso Didymi nomine.

Quae eius hic illic sparsa sunt fragmenta, collegit primus Michael Neander, in Lyricorum sententiis Aristologiae Pindaricae subiunctis, Basileae 1556. 8. pag. 416 seqq. deinde Henricus Stephanus inter Carminum poetarum novem, Lyricae poeseos principum, fragmenta, 1560. 12. pag. 248 seqq. ³⁾ longe diligentius Fulvius Ursinus Romanus inter Carmina novem illustrium feminarum et Lyrico-

¹⁾ Menander Rhetor περὶ τῶν ὕμνων τῶν εἰς τοὺς θεοὺς pag. 38. Κλητικοὶ μὲν οὖν ὅποσοι εἰσὶν οἱ πολλοὶ τῶν τε παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἢ Ἀνακρέοντι ἢ τοῖς ἄλλοις μετρικοῖς (Fabric. coniicit μελικοῖς), κλήσιν ἔχοντες πολλῶν θεῶν· ἀποπεμπτικά δέ, ὅποιοι καὶ παρὰ Βακχυλίδη ἔνιοι εὗρηνται ἀποπομπὴν ὡς ἀποδημίας τινὸς γενομένης ἔχοντες.

²⁾ Nihil ex his hodie superest, sed huic generi Nostrum operam dedisse testatur Plutarchus de musica Tom. II. p. 1136. f. Οὐκ ἠγνόει δὲ (ὁ Πλάτων), ὅτι πολλὰ Δώρια παρθένεια ἄλλα Ἀλκμαῖνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποίηται, ἀλλὰ μὲν καὶ ἔτι προσόδια καὶ παιᾶνες.

³⁾ Ego ubique paginas cito editionis quintae Graecolatinae, quae Genevae 1626. 12. in lucem emissa est, qua Ilgenii, Viri Venerabilis, beneficio uti licuit.

rum, Antverpiae 1568. 8. pag. 199 seqq. 340 seqq. Maximam eorum partem exhibuit Brunckius in Analectis veterum poetarum Graecorum, Tom. I. p. 149 seqq. cum nonnullis annotationibus, quae inter Lectiones et emendationes proferuntur pag. 26. Repetiit eadem cum uberiore commentario Frid. Iacobsius, Anthol. Gr. Tom. I. p. 82 seqq. et Animadvv. Vol. I. P. I. pag. 278 seqq. Praeclare plurima ab Iacobsio in opere eximio administrata esse qui diffiteatur, is aut imperitus aut malignus sit necesse est: vix tamen fieri poterat, ut in tam longo et taedioso opere uno impetu profligarentur omnia. Sunt etiam in Bacchylide quae restent, neque actam rem videbatur agere, si quis novam fragmentorum eius recensionem condidisset. Hanc igitur provinciam suscepi ego, suadente et exhortante, immo per totum operis decursum adiuvante, et undecunque expedire me non poteram, viam monstrante Boeckhio, praeceptore carissimo: de cuius Viri eximiis de me meritis plura praedicarem, si mea laudatione gloriam EIVS arbitrarer incrementum capere posse, nec potius verendum esset, ne oratio mea, quamvis maxima affectans, infra id quod verum est subsisteret. Nam ne dicam, quot quantaque, quum Berolini degebam, ab EO in me cumulatam sint beneficia, quibus tandem merito verbis illam humanitatem celebrem, qua omnia commenta mea, per epistolas iudicio IPSIVS subiecta, scripto examinaret, et si quid ego parum percepissem, et iterum de eadem re EVM consuluissem, non fatigatus tarditate mea ILLE iterum idque copiosius rem omnem exponeret, non exiguam partem otii,

quod a gravissimis reique litterariae fructuosissimis laboribus IPSI reliquum est, in his quisquiliis excutiendis absumens. Sed fere invitum sola nominis TVI commemoratione me video in laudes TVAS rapi, VIR PRAESTANTISSIME: non diutius TE morabor. Equidem si hac opella nonnullis poetae locis auxilium attulisse, ceteros non peius etiam corrupisse aequis peritisque existimatoribus visus fuero, satis habiturus sum. Exquisitam eruditionem non in me esse probe scio: quod non falsam eruditionis speciem prae se fert, hinc libello apud eos, quorum iudicium mihi curae est, etiam commendationem spero accessuram.

EX EPINICHS.

I.

Ὀλβιος, ὥτε θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπορεν,
 σύν τ' ἐπιζάλῳ τύχῃ
 ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν.
 οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντα γ' εὐδαίμων ἔφυν.

— υ υ — υ υ — — ' υ υ — υ υ —
 ' υ — — ' υ —
 — — ' υ υ — υ υ —
 , — ' υ υ — υ υ — ' υ — — ' υ —

*Beatus cui deus et pulchri sortem concessit, et
 secunda fortuna divitem vitam peragere: nemo enim
 terricolarum omni ex parte felix est.*

Protulit hos versus Stobaeus Serm. CI. p. 551.
 Gesn. ¹⁾ 425. Grot. versum ultimum solum idem
 Serm. XCVI. p. 530. Gesn. 405. Grot. Inde ha-
 bent Neander p. 421. Steph. p. 566. Ursinus p. 201.
 Brunckius Tom. I. p. 150. — Vs. 1, legebatur ὥτινι,
 ut θεὸς monosyllabum esset, quod quamquam po-
 test fieri, nunc tamen ubi tam facile evitari pote-

¹⁾ Paginas Stobaei Gesneriani constanter cito ex edi-
 tione ea, quae a. 1559. Tiguri prodiit.

Ὀλβιος - λεγόμενος - Rome. Siquis. p. 48.

rat, non videbatur relinquendum. Mox vulgo ἔπορε
et ἐπιζήλω. — Versu 4. Stobaeus Serm. CI. habet
πάντ' εὐδαίμων ἔφυ: veram lectionem et a sensu et
a metro commendatam restitui ex eodem Serm. XCVI.
Μοῖρα καλῶν si intelligitur quaelibet felicitas, vix
cum ea apte iungitur ἀφνειὸς βιοτὰ, quae potius ean-
dem notionem repetat. Malebam igitur μοῖράν τε
κακῶν, ut cui mixta e laetis et adversis fortuna ob-
tigisset, beatus praedicaretur, sicut in Odyss. θ. 62.
Demodocus dicitur

ἐρίηρος ἀοιδὸς,
ὃν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κα-
κόν τε,

ὄφθαλμοῖν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδίην.
et Iliad. ω. 527 seqq. is demum perhibetur infe-
lix esse, cui nihil nisi tristia Iuppiter impertierit.
Sed τὰ καλὰ si interpretamur gloriam, vulgata le-
ctio idoneum praebet sensum hunc, si quis glo-
riam simul possideat et opes, eum felicem esse pro
humana sorte, etiamsi quis casus eum affligerit do-
mesticus. Qualem casum non dubie is cuius victo-
ria celebratur, paulo antè passus erat, quamquam
eum poeta disertius non significat. Simillime Pin-
darus Isthm. IV. (V.) 13.

Δύο δέ τοι ζωᾷς ἄωτον
μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν
ὄλβῳ,
εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ.
μὴ μάτευσε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.

In quibus simul adverte insignem in dictione di-
versitatem.

II.

Ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν κέρδος ἀνθρώ-
πω βιάται.

— ' — — — ' — — — ' — — — ' — — — ' — — —

*Semel ut dicam, etiam cordatam mentem lucrum
homini opprimit.*

Ex Stobaeo Serm. X. p. 127. Gesn. 69. Grot.
275. Schow. receperunt Steph. p. 566. Ursinus p.
202. Brunckius p. 150. In textu vulgato erat ἀν-
θρώπω: ἱ subscripsit Grotius, improbante praeter
Schowium nemine. Ἀνθρώπων ab Ursino in textu
positum, a Gesnero in margine annotatum, habent
omnes libri a Schowio collati. Formulam ὥς ἅπαξ
εἰπεῖν alibi me legere non memini: non multum vi-
detur differre a dictione ὥς εἰπεῖν (Thucyd. I, 1.
Plat. Phaedr. p. 258. e. Lucian. Tox. 93.), cuius ea
vis est, ut invidiam deprecetur.

III.

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ' ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ' οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

— ' — — — ' — — —

— ' — — — ' — — —

— ' — — — ' — — —

*Non nasci mortalibus optimum est, nec solis iu-
bar spectare: felix autem nemo mortalium per omne
tempus.*

Stobaeus Serm. XCVI. p. 530. Gesn. 405. Grot.
indeque Ursinus p. 205. Brunck. p. 150. Quod Ur-
sinus edidit e Stobaeo manuscripto: Θνατοῖς μὲν φῦ-

ναι φεριστον, καὶ δ' ἀελίου φάος Ἔρος προσιδεῖν, ho-
minis est commentum alieno tempore religiosi.

IV.

Πιστὸν φάσομεν
κῦδος ἔχειν ἀρετάν· πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων
ὁμιλεῖ.

..... — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — —

*Firmum dicamus honorem esse virtuti, opes au-
tem etiam cum miseris mortalium versantur.*

Ex Plutarcho de audiendis poetis T. II. p. 36.
c. receperunt Neander p. 416. Stephanus p. 570.
Ursinus p. 203. Brunckius p. 152. Vulgo legitur
Φάσομεν πιστὸν κῦδος κ. τ. ε. numero elegiaco. Quem
quoniam Lyrici cum ceteris versibus, alii certo ge-
neri seclusis, e sua poesi exulare voluerunt, obsequu-
tus sum Boeckhio, illam emendationem per litteras
mecum communicanti. Nam ne tibi imponat simili
modo pentametro subiunctus versus iambicus apud
Simonidem LXVI. LXVII. Gaisf., ut hexametrum
ab initio a Plutarcho omissum suspiceris: illa sunt
epigrammata, quorum in numero nostrum fragmen-
tum nemo posuerit. Inter Epinicia potius referen-
dum erat propter sententiam. In nonnullis libris
esse ἀρετὰς et ἀνθρώποις monet Reiskius: neutrum
eiusmodi, ut veterem lectionem loco deturbet.

V.

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀέλλοδρομον
νικάσαντα.

..... — — — — —
 — — — — — — — — — — —
 — — — — —

Pherenicum flavis crinibus decorum, turbinis instar currentem pullum, ad Alpheum late fluentem victoriam quum reportasset.

E Schol. Pind. Ol. I. inscr. habent Steph. p. 572. et Ursinus p. 202. Dorismum restitui in νικάσαντα, quod vocabulum tamen an Bacchylidis sit, dubitat Boeckhius Expl. ad Pind. Olymp. I. pr. — Hieronis, Syracusanorum regis, equum τὸν πάνυ Φερένικον laudat Pindarus quoque Ol. I, 18. et Pyth. III, 74. Equorum certamine victor Olympiae Hiero proclamatus est bis, Olymp. 73. et 77. teste Schol. Pind. l. c. tamen satis certum est eandem victoriam ab utroque Lyrico nobilitatam. Nam Pindarus quidem quum regem eum appellet Syracusanorum, ad quod fastigium demum Olymp. 75, 3. evectus est, certe non scripsit Olymp. 73. Bacchylides autem, quo tempore priorem victoriam Olympicam Hiero reportabat, paulo iunior videtur fuisse: neque omnino probabile, iam tunc ad Hieronem, privatum hominem, e Graecia carmina esse transmissa. Dixerit praeterea aliquis vix posse eundem equum et Ol. 73. et 77. pernecitate sua palmam meruisse, priorem igitur victoriam non ad Pherenicum pertinere: et sane Scholiasta Pindari Hieronis esse utramque victoriam tradit, non Pherenici. Sed huic argumento non multum fidendum: vicit enim idem Hiero in ludis Pythiis equestri certamine Pyth. 26. et 27. ut tradit Schol. Pind. Pyth. I. III. inscr. id est Olymp. 73, 3. et 74, 3. ex Pythiadum compu-

tatione Boeckhii Expl. ad Pind. Ol. XII. pr. Alterutra vero ex his victoriis, si non utraque, Phere-nico parta erat, testante Pindaro Pyth. III, 74.

VI.

Ω Πέλοπος λιπαρᾶς νάσου θεόδματοι πύλαι.

— — — — —

O splendidae Pelopis insulae porta divinitus condita.

Hac laude Noster Corinthum celebravit secundum Schol. Pind. Ol. XIII, 1. unde versus receptus est a Steph. p. 572. et ab Ursino p. 203. 342.

VII.

Apollonius Alex. de Pron. p. 368. A.

*Ετι καὶ ἡ νῖν τάσσεται ἐπὶ πλήθους·

Ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισσέ νιν,

Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις· *)

Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις,

Βακχυλίδης.

... — — — — —

Salutate eos propter victorias.

*) Fragm. Pind. 2. Codex ἐξεκυλίσθη νιν. Illud dedit cum Heynio Boeckhius.

VIII.

Βακχυλίδης δὲ τὴν Νίκην γλυκύδωρόν φησι, καὶ ἐν πολυχρύσῳ Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένην κρίνειν τέλος εὐθανάτοισί τε καὶ θνητοῖς ἀρετῆς.

Enotavit haec e Stobaeo Serm. III. περὶ προ-
νήσεως Ursinus p. 206. sed in editis eius scriptoris
exemplis non leguntur. Videntur igitur e codice

postea deperdito deprompta esse, certe nemo, qui noverit insignem viri eximii et fidem et solertiam, aut errasse eum aut fraudem commisisse culpaverit. Et possunt in versus restitui hunc fere in modum:

. . . . Νίκα γλυκύδωρος . . .

ἐν πολυχρύσῳ δ' Ὀλύμπῳ Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισι τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

. . . . — ' — — — —
— ' — — — ' — — — ' — — — ' — — —
— ' — — — ' — — — ' — — —

*Victoria dulcia donans . . . et in aurato Olympo
Iovi assistens adiudicat diis et mortalibus finem virtutis.*

IX.

Ammonius de diff. vocab. v. *Νηρεΐδες*, et ex eo Eustath. ad Odyss. ω. p. 1954. 5. Rom. 824. 23. Bas. et Eudocia p. 306. tradunt, Didymum in commentariis in Bacchylidis Epinicia scriptis de discrimine τῶν *Νηρεΐδων* et τῶν τοῦ *Νηρέως* θυγατέρων disseruisse: quod quamvis iam pag. 9. tactum, hoc loco non videbatur praetermittendum, quia *Νηρεΐδων* a Lyrico ipso in hoc carminum genere mentionem iniectam fuisse documento est.

EX HYMNIS.

X.

Αἰ αἰ τέκος ἀμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακὸν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

. . . . — ' — — — —
— ' — — — ' — — — ' — — —

Vae mea proles, gravior quam quae lugeatur comparuit calamitas, aequa ineffabilibus.

Ex Stobaeo Serm. CXXI. p. 612. Gesn. 503. Grot. habent Stephanus p. 566. Ursinus p. 203. Brunck. p. 151. In Gesneri margine adscribitur varia lectio ἀφεύκτοισιν, quae metrum omne evertit, nec sensui accommodari potest. Minus bene Stephanus orationem distinxit in voce τέκος. In fine fortasse erit cui placeat ἀφθέγκτοις ἴσον, clausula cretica.

XI.

Schol. Aristoph. Acharn. 47.

Τοῦ δὲ Κελεοῦ μέμνηται Βακχυλίδης διὰ τῶν ὕμνων.

Ursinus p. 206.

E PAEANIBVS.

XII.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰράνα μεγάλα
 πλοῦτον μελιγλώσσω τ' αἰοιδᾶν ἄνθεα.
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἵθεται βοῶν
 ξανθᾶ φλογὶ μῆρα, δασυτρίχων τε μήλων·
 γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει. 5
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκε' εὐρὼς δάμναται.
 χαλκέων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ γλεφάρων, 10
 ἄμὸν δὲ θάλλει κέαρ.
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βροίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοὶ θ' ὕμνοι
 φλέγονται.

quoque μαλθακόφωνοι αἰοδαὶ Isthm. II, 8. μελιγάρους ὕμνοι Pyth. III, 64. ἀδύγλωστος βοᾷ Olymp. XIII, 96. apud Soph. πολύγλωστος βοή El. 641. 798. — Vs. 3. Gesnerus δαιδάλεόν τ' (recentiora tamen exempla δαιδαλέων τ') ἐπὶ βωμῶν θεοῖσι τίθενται βοῶν, in margine corrigens τίθεσθαι, quod dedit Neander. Grotius δαιδαλέων, in reliquis vulgatam sequutus. Veram lectionem reperit P. Leopardus Emendd. IV, 21. — Vs. 4. Gesnerus et Grotius μερίδες εὐτρίχων τε μήλων, Leopardus et Stephanus μηρία τῶν εὐτρ. τ. μ. Ursinus et Brunckius intolerabili hiatu μηρία εὐτρίχων. Elicueram inde μηρί' εὐτρίχων, quam diaeresin admisit Pindarus in εὐδματος Pyth. XII, 3. Iubens tamen illud postposui Buttmanni invento, quod recepit Boeckhius, vulgatae lectionis insistenti vestigiis. Eodem versu Ursinus omittit ξανθᾶ. — Versus 6 — 8. in Stobaeo ita legebantur: Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἶθαν ἀράχναν ἱστοὶ πέλονται, ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται. Stephanus et Ursinus σιδαροδέτοισιν, ego sequutus sum Boeckhium. In αἶθαν ἀράχναν accentus correxit Grotius. Ante δάμναται inseruit vocem εὐρώς Leopardus l. l. ex Plutarcho, qui vita Numae cap. 20. haec excerpserit: Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἶθᾶν (quod hoc loco olim legebatur δ', recte expunxerunt recentiores critici) ἀραχναῖν ἔργα, καὶ εὐρώς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκίων δ' οὐκ-ἔτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων. Sequuntur Stephanus, Ursinus, Brunckius in Analectis, Boeckhius: in appendice Anacreontis Brunckius εὐρώς collocat post δάμναται. Pro πέλονται Ursinus p. 341. malebat πλέκονται. — Vs. 9.

retinui vulgatam, sed placet et numerorum et sensus nomine Boeckhii emendatio, *χάλκεος οὐκέτι*. Stephanus et Ursinus *χαλκέων οὐκέτι*. — Vs. 10. olim *βλεφάρων*. Emendavit Boeckhiius. — Vs. 11. Gesnerus *ἄμος ὃς θάλλει*. *Ἄμὸν* emendavit Heynius ad Tibull. I, 1, 4. idemque voluit Grotius, quum scriberet *ἄμον*. Probat *ἄμὸν* in notis Brunckius, in textu posuit in append. Anacr. *Θάλλει* e margine Gesneri restituit Grotius, in notis tamen defendit *θάλλει* ut Aeolium. Reliqui omnes *θάλλει*.

XIII.

Ἐτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς τό, τε πάλαι τό, τε νῦν· οὐδὲ γὰρ ῥᾶστον ἄρρήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

$$\begin{array}{cccccccccccccccc} \times & & \times & & & & & & & & & & & & & & & & \\ \smile & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \\ \times & & \times & & & & & & & & & & & & & & & & \end{array}$$

Alius ex alio sapiens et olim et nunc: non enim facile est inauditorum verborum portas indagasse.

Clemens Alex. Strom. V. p. 248. Sylb. 687. Pott. post *ἔτερος* addit particulam *δὲ*, quae proprie ad *φησὶ Βακχυλίδης* pertinet, Bacchylidis dictum cum Callimacheis proxima linea prolatis coniungens. Posteriora verba inde ab *οὐδὲ γὰρ* transcripsit e Clemente Theodoretus Therap. I. p. 477. unde sola nostro Lyrico tribuunt Neander p. 419. et Ursinus p. 204. prioribus ad Callimachum relatis: quod Sylburgio quoque placebat. Sed Callimachi nomen spectat ad illa: *ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία,*

quae in Callim. epigr. 49, 4. emendate ita leguntur: ἡ πανακὲς πάντων φάρμακον ἂ σοφία. Omnem locum Bacchylideum excerpſit Brunckius Anall. p. 152. et append. Anacr. p. 70. ed. Schaef. Quid censeam de omni hoc fragmento, maxime quid de formula τότε πάλαι τότε νῦν, dictum est pag. 5. Nunc addo hoc unum, eandem dictionem eadem vi legi apud Sophoclem Ant. 181.

XIV.

Zenobius Prov. II, 36.

Ἄρκτου παρούσης ἵχνη μὴ ζῆται. ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης ἐν Παιᾶσιν.

Vide Ursinum pag. 204. Apposite haec Schottus: „Simile de meticulosiſ venatoribus Luculli dictum apud Plutarchum in eius vita (cap. 8.): Οὐκ ἔφη δειλότερος εἶναι τῶν κυνηγῶν, ὥστε τὰ θηρία παρελθὼν ἐπὶ κενοῦς αὐτῶν τοὺς φωλεοὺς βαδίζειν.” Quo in loco an forte scribendum δειλῶν pro δειλότερος?

E DITHYRAMBIS.

XV.

Schol. Pind. Olymp. XI. (X.) 83.

Ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος, καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην λέγοντα οὕτω.

Ποσειδάιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαίδαλοι-
σιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

— — — — —

*Uti Mantineenses, Neptunium tridentem gestantes
in scutis ex aere fabricatis.*

Recepit Ursinus p. 203. apud quem Ποσειδώνιος est vitiose: accusativus recte legitur in notis p. 342. Vulgo Ποσειδώνιον: correxit Boeckhius e codd. Gott. Vrat. D. Dithyrambis locum accensui propter auctoritatem Servii ad Virg. Aen. XI, 93. cui idem locus videtur obversatus esse, quum haec tradit: „Versis Arcades armis, lugentium more mucronem hastae, non cuspidem contra terram tenentes, quoniam antiqui nostri omnia contraria in funere faciebant: scuta etiam invertentes propter numina illic depicta, ne eorum simulacra cadaveris polluerentur adspectu, sicut habuisse Arcades Bacchylides in Dithyrambis dicit.”

XVI.

Schol. Pind. Pyth. I, 100.

Ταύτῃ τῇ ἱστορίᾳ καὶ Βακχυλίδης συμφωνεῖ ἐν τοῖς Διθυράμβοις, ὅτι δὴ οἱ Ἕλληνες ἐκ Δήμου μετεστείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου. εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἰλίον.

Ursinus p. 207.

XVII.

Servius ad Virg. Aen. VI, 21.

„Septena quotannis quidam septem pueros et septem puellas accipi volunt, quod et Plato dicit

in Phaedone, ¹⁾ et Sappho in Lyricis, et Bacchylides in Dithyrambis, et Euripides in Hercule; ²⁾ quos liberavit secum Theseus, quorum haec nomina feruntur: Hippophorbas et libi id est Arcadis, Antimachus Evandri, Mnestheus Sumiani, ³⁾ Fidocus Ramnutis, ⁴⁾ Demolion ⁵⁾ Cydani, Puriesion ⁶⁾ Celei: puellae hae, Phereboea Alcatini, ⁷⁾ Medippe Pyrii, Iesione ⁸⁾ Celei, Andromache Eury-medontis, Eurymedusa Polyxeni, Europe Laodicis, ⁹⁾ Milita Triaconi. ¹⁰⁾”

¹⁾ Pag. 58. a. ²⁾ Vs. 1318. Herm. ³⁾ Apud Plut. Thes. 17. iuvenum unus *Μενέσθης* Sciri Salaminii e filia nepos fuisse traditur e Philochoro. ⁴⁾ An Phylacus Rhamnuntis? ⁵⁾ Demoleon? Democoon? ⁶⁾ Autesion? ⁷⁾ Alcathoi? ⁸⁾ Hesione? ⁹⁾ Laodici? Laodoci? ¹⁰⁾ Melita Triaconis?

E PROSODIIS.

XVIII.

Εἷς ὁρὸς, μία δὲ βροτοῖσιν εὐτυχίας ὁδὸς, Str.
 θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῇ δύναται διατελεῖν βίον.
 ᾧ δὲ μέριμν' ἀμφιπολεῖ φρενὶ,
 τὸ δὲ παρ' αἵμαρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
 ἔον ἰάπτεται κέαρ, ἀκαρπον ἔχει πόνον. 5
 Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἀπρηκτ' ὀδυρόμενον; Ant.
 δονεῖν
 καρδίαν;

thmicae artis imperiti pro suo captu metra sibi mediocriter cognita ubique indagarent. His hominibus, fortasse ipsi Stobaeo, placere poterant istius exempli versus trochaici, placuerunt etiam Grotio. Quoniam autem isti in corrumpendis metris audacius grassati sunt, hodie critico restituere conanti aliquanto liberius agere licebit. Itaque ut antithetica aequalitas rediret integra, primum inserui δὲ post *μία*, quod ex Graecorum usu factum cognosces ex Elmsleio et Hermannō ad Soph. Ai. 372. Deinde post *βροτοῖσιν* induxi *ἐστίν*. His emendationibus admissis, nulla in parte amplius non concidunt versus, quos sibi respondere volo, nisi quod antistropha tribrachum in basi habet pro trochaeo strophico: quae discrepantia tantum abest ut offendant, ut data opera eam poeta quaesivisse videatur in notione τοῦ ἐλαφροῦ non menti tantum et cogitationi, sed sensibus etiam subiicienda. Confer quae scite monuit vetus magister in scholiis metricis in Pind. Olymp. I. p. 16. Boeckh., enucleatius tradidit Boeckhius de metr. Pind. III, 19. — Versu 2. ferri potest *διατελεῖν*, sed vide ne poeta scripserit *διαντλεῖν*, ut νοῦσον διαντλήσας habet Pindarus Pyth. IV, 293. Nescio quid scabri habet δύναται in verbo *διατελεῖν*, accommodatius tali verbo, quod distinctius agendi libertatem significet. *Διατελεῖ τὸν βίον* est, decurrit ei vita, ut apud Sophoclem Antig. 1113. *δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν*: quid ibi δύναται? Iacobsius ad eundem calculum quum offendisset, corrigebat *διαπλέκειν*. *Καταντλήσας* vere restituit Hesychio v. κα-

ταῦσαι Lobeck. ad Ai. p. 346. pro καταυλῆσαι. —
Sequentia Gesnerus ita exhibet:

οἷς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενὶ, τόδε
παρόμαρτε νύκτα, μελλόντων χάριν
ἀπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον,

in margine annotans post χάριν addi in nonnullis
libris ἄονι nullo sensu. Stephanus correxit ὧ δὲ,
Grotius ὅς δὲ, quod pro genuino habet Iacobsius:
ὧ admisso φρένα legendum videri. Itaque damna-
bimus etiam Homericum μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Cum Stephano faciunt Brunckius et Ilgenius: recte.
Mox Grotius: τόδε παρ' ἡμᾶρ τε καὶ νύκτα, vere,
praeter vitiosum τόδε correctum a Stephano, et for-
mam non Pindaricam ἡμαρ. Cur τὸ δὲ πᾶν ἡμαρ
praetulerint cum Stephano et Ursino Brunck. et
Ilgen., non assequor. Illud licet dubitare, utrum
τὸ παρ' ἡμαρ construendum sit, an de formula τὸ
δὲ Platoni imprimis frequentata cogitandum, pro
qua Sophocles dixit τὰ δὲ El. 219. ¹⁾ Quamquam
hanc formulam propriam sibi vindicare videntur
verae oppositiones, non eae quas verbis tantum
contineri dixerim: quo ex genere noster est locus. —
Versu 3. quod vulgabatur, eius numeros reliquo
fragmento similes equidem agnosco nullos. Acce-
dit quod θυμὸς ἀπενθής aerumnarum videbatur di-
sertam requirere significationem: dedi igitur leni
mutatione μέριμν' pro μυρία μὲν, quamquam libentius
etiam metri gratia scripserim: ὧ δὲ μέριμναι μὲν ἀμ-

¹⁾ Hoc in loco alia omnia tentant interpretes, nodos
quaerentes in scirpo.

φιπολοῦσι φρενί. Ilgenius post μὲν inseruit γ'. —
Vs. 5. ἄονι ut sensu cassum neglexit Gesnerus.
Stephanus pro ἄπτεται coniecit δάπτεται, adoptarunt
Ursinus, Brunckius, nec non Ilgenius et Iacobsius,
uterque simul corrigens ἀνία pro ἄονι. Mutata sen-
tentia in Addendis p. 276. Ilgenius proponit ἄνοον
ἰάπτεται. Sed ingeniose Grotius ex ἄονι ἄπτεται eli-
cuit ἔον ἰάπτεται. Sequor. Improbatur talem structu-
ram, scio, Buttmannus gr. plen. p. 233, nec sane
debebat, quem ille reprehendit, Brunckius Soph.
Phil. 1456. de coniectura rescribere τοῦμὸν ἐτέγχθην
κράτα, quum et ipse concedat κράτα neutrius gene-
ris esse posse, neque illa emendatione masculinum
genus vocabulo restituerit. ¹⁾ Neque vero certam
fidem habet Heinsiana lectio apud Ovid. Fast. II,
29. *pectora nostra piamur*, duorum librorum aucto-
ritate nixa, quum plurimi habeant aut *piantur* aut
pientur. Non nimium premo Homerum Iliad. η.
173. καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, ubi quis for-
tasse αὐτὸς ὃν cumulata dixerit propter vehemen-
torem oppositionem adversus illa ὀνήσει Ἀχαιοῦς.
At quid tandem statuemus de his, ἔληγε τὸ ὃν μένος
Iliad. φ. 305. τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων Iliad. χ. 459.
Odys. λ. 515. postremo de loco Aristophanis Ach.
1. ὅσα δὴ δέδηγμαί τὴν ἑμαυτοῦ καρδίαν? Boeckhius

¹⁾ Nisi forte τοῦμὸν intellexit τὸν ἑμὸν, cui explicatio-
ni possit aliquis patrocinari, collato ταῦτάν ap. Soph.
Phil. 852. et ταῦτὸν τρόπον ap. Menandrum in Stob. Flo-
ril. p. 403. Grot. In Aristoph. Plut. 253. ταῦτὸν neutrum
esse, non masculinum, ut Kusterus putabat, docuerunt in-
terpretes.

mauult αἰὲν ἰάπτεται. — Vs. 6. Gesnerus omittit ἀπορηκί, Grotius ex libro addidit ἀπρακί. Ἀπορηκία scribendum esse per litteras praecipit Boeckhius, quod significet mala ea, unde te non expedias. Vide Eiusdem Nott. critt. in Pind. Isthm. VII. (VIII.) 7. In interpretando hoc versu, ut in re ambigua, assentior Grotio, his Latinis versibus exprimenti:

Nam quid levat tandem mala,

Quassare corda luctibus?

Ἐλαφρός vere transiisse in activam significationem non dico, sed manebit primitiva vis vocabulo, si locum ita explicuerimus: Quid inde levatur animus, si quis inevitabile malum deflens pectus cruciet? ut δονεῖν καρδίαν non sit enunciationis subiectum, sed ab ἐλαφρόν pendeat. Quamquam si quis ἐλαφρόν mere activum esse dixerit, κουφίζον, non κουῖφον, non magnopere litigabo. Non multo minore licentia in Thucydide II, 3. φοβερός is est qui timet, non qui timetur; et Sophocles Phil. 106. θρασὺν dicit quod quis possit audere, eademque vi ipse Plato plus semel usurpat θαρράλειος, ut Lach. p. 195. a. b. seq. 198. b. Protag. p. 359. c. de Rep. V. p. 540. e.

XIX.

Πάντεσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

— — — — —

Omnibus mortalibus deus imposuit labores aliis alios.

E Stobaeo Serm. XCVI. p. 530. Gesn. 405. Grot. transcripsit Brunckius p. 150. Πάντεσι retinui propter similia exempla, ἀνάκτεσιν ap. Homerum, δαιτυμόνες et πλεόονες ap. Herodotum, πολίεσι ap. Pindarum,

quae collegit Buttm. gr. plen. p. 181. In promptu erat πᾶσι δὲ θνατοῖσι scribere, aut πάντεσσι θνατοῖς fine versus constituto.

EX HYPORCHEMATIS.

XX.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει
χρυσὸν, ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφία τε παγκρατὴς τ' ἐλέγχει
ἀλάθεια.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Nam Lydius lapis indicat aurum, virorum autem virtutem sapientia arguit et omnipotens simul veritas.

Legitur hoc fragmentum apud Stobaeum Serm. XI. p. 136. Gesn. 77. Grot. 296. Schow. idemque veteri geminae, quem ipsum lapidem Lydium esse dicit, ductibus iis, qui florenti Graeciae aetate in usu fuerint, insculptum, mutilum tamen, reperit Caylus Rec. d' Ant. T. V. P. III. tab. 50. 4. (cf. p. 134 seqq.) Litterae ibi servatae sunt hae:

ΑΥΔΙΑ

ΛΙΘΟΣΜΑ

... ΕΙΧΡΥ ...

ΑΝΔΡΩΝΔΑΡ ...

... ΙΑΤΕΠΑ ...

... ΗΣΤΕΛΕΓ ...

ΑΛΑΘΕΙΑ

Apud Neandrum habes p. 420. ap. Steph. p. 566.

apud Ursinum p. 201. in Brunckii Analectis p. 149. et in eius Anacreonte p. 70. ed. Schaef. — Versus 1. an finiatur voce *λίθος*, ut secundus a duobus creticis incipiat, incertum est. — Vs. 2. restitui quod ante Salmasium edebatur. Hic enim coniecerat *σοφίαν τε παγκρατῆς ἐλέγχει ἀλάθεια*, quod et recentiores critici probarunt omnes, et Schowii libri A. C. E. exhibent, quum ex uno B. enotatum sit *σοφία τὲ παγκρατῆς τελέθει ἀλάθεια*, quocum consentit Trincavellus, nisi quod in postrema voce vulgarem formam repraesentat. Sed Salmasiana lectio vix idoneum fundit sensum. Nam secundum eam aut dicit poeta, cognoscere virtutem virorum et sapientiam ipsum iudicem veritatis studiosum; aut ex veritatis studio, quod in iudice est, ceteros. Sed inde quod velis recte iudicare, nondum sequitur, posse aut te aut alium iudicio tuo confidere. Neque vero in illa lectione intelligitur similitudo, quae inter lapidem Lydium et virtutis virilis idoneum iudicem obtineat. Immo ἡ σοφία existimatoris est, non eius de quo debeat iudicari. Nostrae igitur lectionis sensus est egregius hic: Sicut aurum probatur lapide Lydio admoto, ita virorum virtutem arguit poetica facultas cum veritate. Sufficere censes solam σοφίαν? Similiter tamen Pindarus Olymp. XI, 3. Agesidami laudes praedicaturus simul cum Musa Veritatem invocat. Nec nostro loco frustra veritati partes quaedam tribuuntur. Nam non continuo, quem poeta aliquis celebravit, egregius vir esse ostenditur, sed tantum si verax ille sit. Ceterum ex his verbis satis evincitur, carmen illud, quamvis hyporchema fuerit, scri-

ptum fuisse celebrandae in ludis sacris victoriae. Et supersunt inter Pindarica quoque Scolia, Encomia, Hyporchemata, eidem fini destinata. Cf. Boeckh. in Fragm. Pind. p. 616. — In voce ἀλάθεια Doricam formam servarunt Schowii cod. B. et gemma apud Caylum supra memorata: exhibuit Brunckius in Anacreonte. Blomfieldo, Gloss. ad Aesch. Agam. 383. ut rescribatur παγκρατῆς ἀλήθει' ἐλέγχει imperanti, quum σοφίαν τε nimis patienter toleret, si quis morigeretur, is valde fuerit obsequiosus.

XXI.

Οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
 χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἄβρὸν τι δεῖξαι.

— — — — —
 — — — — —

Non iuvat sedere aut cunctari, sed ad Itoniae aurea aegide insignis templum cum arte exornatum decet accedere et splendidum aliquid exhibere.

Servavit Dionysius Halic. de comp. verb. p. 400. Schaef. Primum versum certatim allegant seniores Sophistae, Athen. XIV. p. 631. c. Aelian. Hist. An. VI, 1. Lucian. Scythia extr. ¹⁾ Achill. Tat. V, 12. quae loca excitavit Iacobsius. Ad eundem locum respicit Lutatius ad Stat. Theb. VII, 330. „Itonaeus, ut ipse supra *Aonia divertis Itone,*

¹⁾ Quum τὸν Κεῖον Lucianus simpliciter poetam nomet, ex interpretibus quidam de Simonide cogitarunt. Et fortasse pari vetustiorum Grammaticorum incuria in celebratius nomen quaedam translata sunt. Vide fragm. XLV. LXI.

in qua Itonus regnavit Herculis filius. Haec civitas Boeotiae est. Hinc Bacchylides Minervam Itoniam dixit." Receperunt Stephanus p. 570. Ursinus p. 202. Brunckius p. 152. Inter hyporchemata hos versus retuli, quod huic generi et paeonibus systemata cretica fere propria erant, monente Boeckhio de metris Pind. p. 143. 202. et quod primo versu Athenaeus ad declarandam inde saltationis hyporchematicae naturam abutitur. Ultimum versum terminari putabat Gaisfordus ad Hephaest. p. 330. choriambico dimetro catalectico, vel si malis dactylico logaoedico, correpta priore syllaba vocis ἄβρόν; Hermannus contra Elem. doctr. metr. p. 201. addit μέλος, ne ultimus pes mancus sit: at docet Boeckhius l. l. longioris et tranquillioris clausulae causa postremum cretici systematis pedem in dipodiam trochaicam solere porrigi. Accedit Trichae auctoritas, qui pag. 41. et 52. versum creticum hexameterum catalecticum a Bacchylide saepe usurpatum dicit. Cf. pag. 8. — De Itonia Minerva, non Diana, ut unus tradit Suidas, a Boeotis in universae gentis conventibus Itone prope Arnen habitis culta, et quum eas sedes tenerent, quibus posthac Thessalis ingruentibus cesserunt, et postquam in regionem eam immigraverant, quae ab ipsis nomen traxit, consule prae ceteris Muellerum de Orchomeno et Minyis p. 391.

XXII.

ὦ Περικλειίδα, ἀλλ' ἀγνοήσῃν μὲν οὐ σ' ἔλπομαι.

— — — — —

Sed o Periclitide, ignorare quidem te non arbitror.

Ut exemplum versus e meris creticis compositi affert Hephaestio de metris c. 13. p. 76. unde receperunt Stephanus p. 572. et Ursinus p. 202. Hyporchematis accensendum putavi numerorum causa. Corrupte apud Hephaestionem legitur ὦ περικλειτὲ δ' ἄλλ', et quod Turnebus proposuit τ' ἄλλ', i. e. τᾷλλα, vereor ne parum fuerit urbanum. Itaque una litterula mutata ipso accentu, quem religiose in τε Gaisfordus tenuit, servato, correxi Περικλειτίδα ἄλλ', pro quo vel ipse Hephaestio vel librarius aliquis scripserat Περικλειτίδ' ἄλλ', unde in vulgatam lectionem facilis lapsus. De particula δὲ vocativo subiecta confer Porson. et Schaefer. ad Eurip. Or. 614. Herm. ad Soph. El. 147. Boeckh. Nott. critt. ad Pind. Olymp. XIII, 109. et ne dubites quin ἄλλα eadem vi agnoscat Pindarus, vide mihi Olymp. VI, 22. XI, 3.

EX EROTICIS.

XXIII.

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἴησι τοῖς νεανίαις,
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

— — — — —
— — — — —

Quando cottabum adolescentibus profundit, candidum brachium tollens.

Stephanus p. 570. dedit: εὖτε τ. ἀ. ἀ. ἴησι τοῖς δὲ τοῖσι ν. κτλ. et Ursinus p. 201. εὖτε τ. ἀ. ἀ. ἴητι τοῖσδε τοῖς ν. λ. ἀντείνασα πῆχυν. Ego locum concinnavi

e diversis lectionibus, quas Athenaeus bis eum laudans suppeditabat. Nam libro XI. p. 782. e. habet: *Καὶ Βακχυλίδης· Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἴησι τοῖς νεανίαις, λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν.* Et XV. p. 667. c. *Βακχυλίδης ἐν Ἑρωτικοῖς· Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἴησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις, λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.* Posteriori loco τοῖσδε τοῖς νεανίαις Schweighaeuserus scripsit e cod. A. quum ante eum τοῖς δὲ τοῖσι νεανίαις excuderetur. Et post ἴησι interpunctionem posuit, idem fieri iubens loco superiore a se praeterviso. Accedit alia etiam ex Eustathio lectio, ad Iliad. β. p. 344. 26. Rom. 260. 42. Bas. prolata haec: *Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης πίνουσι.* De singulis dicam deinceps, et primum quidem de lectione Eustathii. Ea idonea caret auctoritate, nam bonus Archiepiscopus, uti adsolet, omnia sua ex Athenaei priore loco mutuatus est, praeterquam quod de ποττάβῳ ad Schol. Aristoph. (Ach. 524. Pac. 324. 1243.) lectorem ablegat; ut suspicio oriri possit, varietatem illam ex ipsius festinatione enatam esse, locum Cratini proximis ante Bacchylideum lineis ab Athenaeo laudatum cum nostro confundentis, praesertim quum illum eadem linea proferat, πίνουσι vero cum sequente apud Athenaeum ἐντείνουσα conciliari non possit, ¹⁾ neque in huius locum pluralem suf-

¹⁾ Quae exempla constructi participii singularis cum verbo finito plurali collegit Porsonus Praef. ad Hec. p. XLI. in iis omnibus est prima persona pluralis, in qua luculentius extollitur prima persona singularis ut primaria, ad quam solam participium referatur. Eodem iure Soph. Phil. 645. in verbis χωρῶμεν ἐνδοθεν λαβὼν partici-

fieri versus patiatur. Tamen interpretando lectionem πίνουσι firmare conatur, ἀγκύλην explicans κοτύλην, in quo et ipso sequitur Athenaeum. Tradit is XI. p. 782. d. Ἀγκύλη ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοιτάβων παιδιὰν χρήσιμον. Et XV. p. 667. c. οἱ δὲ ποτηρίου εἶδος τὴν ἀγκύλην φασί. Sed ista explicatio ideo tantum, si quid video, efficta est, ut poetarum quibusdam locis succurreretur, qui tali auxilio minime indigebant. Nam apud Cratinum construo ἀπ' ἀγκύλης ἔησι λάταγας, et in Bacchylidis versu, quem quum maxime tractamus, plane intolerabile in illa interpretatione τὴν, sive ἔησι legis sive πίνουσι. Vera non dubie est altera formulae ἀπ' ἀγκύλης interpretatio, ab eodem Athenaeo prodita XV. p. 667. c. Ἐκάλουν δ' ἀπ' ἀγκύλης τὴν τοῦ κοιτάβου πρόεσιν, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοιταβισμοῖς. Ad τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἔησι suppleo igitur πρόεσιν, non duriore ellipsi, quam qua τὴν ἐπὶ θανάτῳ κρίνεσθαι legimus, omisso verbali κρίσιν, vel τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ἤαμεν, omisso ὁδόν, vel παῖσον εἰ σθένεις διπλὴν, πλήγην cogita Soph. El. 1415. Itaque valeat nobis ἀγκύλη ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοιτάβων πρόεσιν χρήσιμον.

Pergo ad interpunctionem. Solebant veteres, si quid in terram cecidisset, amicis mortuis nuncupare, mox in conviviis, postquam Diis libaverant, vivis quoque amicis, at credo nonnisi absentibus, profuso vino gratificari, postremo e strepitu aman-

pium construxit cum secunda persona sola, cuius maius pondus esset in dictione imperativa.

tes amatorum animos explorare, non tamen praesentium. Hinc Pindarus ap. Athen. X. p. 427. e. (fragm. 90. Boeckh.) Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον. Euripides fr. Sthenoboeae ibidem:

Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρὸς,
ἀλλ' εὐθύς αὐδ' αὖ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ,

ubi consulendi interpretes; et qui eum perstrinxit, Cratinus apud Athen. XI. p. 782. d.

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ·
ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοᾶς
πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα [δὴ]
ἴησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

Post ἐπονομάζουσα vulgo abest syllaba: lacunae sarciendae Piersonus ad Moer. p. 254. addiderat τε, probante Schweighaeusero. Non poterat probare, nisi qui ἀγκύλην crederet esse ποτηρίου εἶδος. Iam laudat Bacchylides puellam, quam festive cottabum effundat, pro amatore puta: itaque τοῖς νεανίαις ad ἴησι pertinet. Porro τοῖσδε τοῖς νεανίαις si legitur, parum placet puella, cui multorum simul amor curae sit, nam plures illa phrasi significantur necessario. Τοῖς νεανίαις est adolescentium nescio cui, uni vel alteri: quod verum pluralem non includit. Postremo ἐντείνειν πῆχυν gestui, quem ipse Athenaeus describit, quum ἀπαγκυλοῦσθαι τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς docet, non respondet, ἀνατείνειν planissime eum exprimit. Iacobsius Additam. Animadvv. in Athen. p. 352. corrigit:

εὔτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης σὺ, τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν,
suppleri iubens ἀφές: quod non intelligo. Cete-

rum omni huic fragmento Doricam dialectum inferre contra fidem Athenaei, ut Erotico carmini, non ausus sum, eadem religione versatus in fragm. XXV. XXVII.

XXIV. XXV.

Hephaestio de poem. cap. 13. p. 130.

"Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφύμνιων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικά καὶ ἐκ περιτοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται οἷον τοῦ Βακχυλίδου

Ἡ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μόνος ἀνθρώπων ἐρᾷς¹⁾
καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ²⁾ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα
φεύγεις.

— — — — —

Profecto pulcher Theocritus, non unus ex hominibus eum deperis.

— — — — —

Tu vero sola tunica amictus ad dilectam mulierem properas.

Steph. p. 574. Ursin. p. 203. ¹⁾ In Hephaestione plerumque legitur ὀρᾷς, Stephanus dedit ὀρᾷ, Ursinus p. 342. coniecit vel ἐρᾷς vel ἐρᾷ: prius edidit Gaisfordus, probante etiam Hermanno Elem. doctr. metr. p. 29. Idem pro μόνος non debebat emendare μούνος, quum nec de metro nec de sensu satis constet: taxavit Hermannus ibidem, qui fieri potuisse monet, ut pro οὐ scriptum fuerit ού. ²⁾ Editio princeps et Ursinus μούνω.

E SCOLIIS ET PAROENIIS.

XXVI.

Γλυκεῖ' ἀνάγκᾳ σευομένα κυλίκων Str.
 θάλλῃσι θυμὸν Κύπριδος· ἐλπίδι δ' αἰθύσσει φρένας,
 ἀμμιγνυμένας Διονυσίοισι δώροις,
 ἀνδράσι δ' ὑποτάτῳ πέμπει μερίμνας.
 αὐτὸς πόλεων κρήδεμνα λύει, 5
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσιν δοκεῖ.

Ant.

· · · · ·
 χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἴκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα νῶες 10
 ἄγοντ' ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον
 πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

υ' — — υ' υ' — υ' υ' —
 — υ' — — υ' υ' — υ' υ' — — υ' υ' —
 — υ' υ' — υ' υ' — υ' υ' —
 υ' υ' — υ' υ' — — υ' υ' —
 υ' υ' — — υ' υ' —
 υ' υ' — — υ' υ' — — υ' υ' —

*Dulcis necessitas calicibus exorta Venere animum
 inflammant, mentemque spe agitant, Bacchi muneribus
 perfusam, et curas procul ab hominibus amovet. So-
 lus urbium pinnae deiicit, omnibusque mortalibus re-
 gnaturum se sperat Auro et ebore fulgent
 aedes, et naves frumento onustae ex Aegypto reducant
 splendidae divitias maximas: ita fluctuat cor bibentis.*

Servavit hos versus Athenaeus Epit. lib. II. p.
 39. e. f. cuius verba ea, quibus locus Bacchylidis

introducitur, transcripsit Eustathius ad Iliad. v. p. 1198. 20. Rom. 1270. 42. Bas. de ipsis Bacchylideis nihil habet nisi verba αἰθύσσει φρένας. Inde leguntur apud Stephanum p. 568. ap. Ursinum p. 200. ap. Brunckium in Anall. p. 151. et in appendice Anacreontis p. 68. ed. Schaef. nec non in Ilgenii Scoliis Graecorum p. 237. Versus quum aliter olim dispertirentur e descriptione Scaligeri ad Catullum p. 151. nostra constitutione id effectum est, ut antistrophica ratio perspiciatur. Et quas emendationes metri aequalitas postulabat, ita paucae sunt, ita lenes, ita aliis de causis vel necessariae vel commendabiles, ut in ordine eas reposuisse non paeniteat. Quid vero statuendum de primis duobus versiculis, quorum similes non recurrunt in antistropha? An prorsus seiunctos a sequentibus suam stropham, aut proodum illam aut epodum, efficere putabimus? At proodos, quamvis frequentes in poesi dramatica, Lyricis placuisse non constat. Praeterea, quod monuit Boeckhius, et ista proodus nimis minuta est, neque strophae initium sonat versus tertius. Pro epodo autem non venditaverim, et quia idem offensionis manet, quod quominus de proodo cogitemus, obstare dixi, et illa Γλυκεῖ ἀνάγκη universi carminis in principio fuisse satis habeo persuasum. Itaque nihil videbatur superesse, nisi ut sex priores versus una stropham statueremus comprehendendos, ex antistrophae autem initio duos excidisse. Qui quid continuerint, nihil attinet hariolari. Fortasse tamen de honoribus speratis, diversis a potentia regia, dicebatur: fortasse, id quod veri fere similis arbitror, de successibus

in amore. Nam ne quid dissimulem, vix fero a summa felicitate, qua aut frui se aut fruiturum ebrius homo somniet, abesse amatoriae voluptatis commemorationem. Ne enim obiicias, occupatam eam esse verbis *θάλλησι θυμὸν Κύπριδος*: ista ebrietatis vim pingunt, ut quae pronos reddat in Venerem; quum spem quoque cuiuscunque boni vino excitari poeta subiiceret, integra res erat, et Veneris spes inferri si non debebat, at poterat. Et tanto magis in hanc sententiam inclino, quanto probabilius conieceris, amatorias istas nugas non ab Athenaeo quidem ipso, non nimis acri harum rerum osore, verum ab eo, qui Epitomen concinnavit, pio ac religioso homine, ut indignas lectorumque moribus perniciosas, consulto resectas esse.

Primum versum licebat continuare usque ad *θυμὸν*, nisi vividius decurrens clausula dactylica in primo versu magis placuisset. Versus quintum et sextum in unum contrahi mavult Boeckhius. Vs. 1. *ἀνάγκη* pro vulgari forma edidit Brunckius, confirmantibus codd. Schweigh. Ibidem ed. Veneta et posteriores omnes *γευόμενα*, nisi quod Basil. et prima Casauboniana *γευόμενα*: veram lectionem, omnium librorum MSS. consensu, Schweighaeusero si credimus, firmatam, ut altera primi editoris ingenio videatur deberi, *σευόμενα* probarunt contra Casaubonum Scaliger ad Tibullum III, 6, 13. Salmasius ad Solinum p. 764. f. Stephanus, Brunckius, recentiores omnes. De *γλυκεία ἀνάγκη* haec Casaubonus: „*Ἀνάγκην* vocat mellitissimus poeta *τὴν φρενῶν ἔκστασιν*, quum poto liberalius vino homo suae spontis non est neque mentis sa-

nae." Et Salmasius l. c. „Sic φρενῶν ἔκστασις proprie ἀνάγκη. Hinc Bacchylides γλυκεῖαν ἀνάγκαν σευομένην κυλίκων eleganter vocat ebrietatem, quae mentem sui compotem esse non patitur." Recte illi hoc quidem; recte iidem κυλίκων suspendunt a σευομένα: alii alia in medium protulerunt, quae excutere singula longum est.

Vs. 2. θάληπῃσι Κύπριδος, *inflammat amore*, eundem genitivum habet, qui est in Eurip. Phoen. 684. αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν. Iliad. β. 415. προῆσαι δὲ πυρὸς δηϊοιο θύρετρα. ζ. 331. μὴ — πυρὸς δηϊοιο θέρηται. ε. 6. λελουμένος Ὠκεανοῖο. Vide Matth. gr. Gr. p. 473. et quem laudat, Musgravium ad Eurip. Iph. A. 1078. — Apud Athenaeum sequitur ἑλπίς δ' αἰθύσσει φρένας, quae verba per se quidem ita possunt intelligi, ut mente suppleatur ἀπ' ἐκείνης τῆς γλυκείας ἀνάγκης, interrumpunt tamen structuram versus quarti, in quo τὸ ὑποτάτω μερίμνας πέμπον amplius cogitare τὴν γλυκεῖαν ἀνάγκην vetat nos interposita alius subiecti enunciatio. Itaque nisi quis dicat spem in universum ut curarum elevatricem praedicari, quod vereor ut aequè Graecum sit et antiquum omnino ac sane est novitium, aliud tentandum erat. Quam non apta esset vulgata lectio, suboluit Brunckio; qui quum in voce θυμὸν interpunxisset, bonus emergebat sensus hic: Bene potorum animos Veneris spes agitat, omnesque sollicitudines procul amovet. Namque unius sane spes cuiuscunque rei, quam toto animo desideramus, dici potest sui cogitatione metum omnem maiorum aliunde ingruentium extirpare, spes in universum, si mihi credis, non potest. At quis tole-

ret in hoc particulae δὲ positu seiuncta θάλλησι et Κύπριδος, coniuncta Κύπριδος ἔλπις? Neque vero quae a quinto inde versu sequuntur, locum tuentur, nisi opinionis significatione praemissa. In appendice Anacreontis idem dedit:

θάλλησι θυμόν Κύπριδος δ'
ἔλπις αἰθύσσει φρένας,

priore offensione sublata, altera non item. Iacobsius autem suspicatur corrigendum:

Γλυκεῖ' ἀνάγκη σευομένα κυλίκων
θάλλησι θυμόν Κύπριδος
ἐλπίδι αἰθύσσει δὲ φρένας
χαρὰ μινυμένα Διονυσίοισι δώροις κτλ.

in quo hiatum admisit post ἐλπίδι, antistrophae aequalitatem sustulit in χαρὰ, et illa αὐτὸς πόλεων eandem offensionem habent, quam in Brunckii ratione refellenda indicavi. Quoniam igitur in horum conatibus acquiesci non poterat, aliam ego medicinam feci, ἐλπίδι emendans pro ἔλπις, in ceteris veterem et distinctionem et lectionem sequutus: an salutarem, iudicet lector peritus. Metro quam bene nostra emendatione adoptata consultum sit, audient qui aures habent.

Vs. 3. vulgo ἀναμινυμένα: antistropha saltem ἀμινυμένα commendabat. Sed illud ad ἀνάγκαν relatum non diversum a formula σευομένα κυλίκων. Tam pinguis tautologiae ne Lyricus meus deprehenderetur, correxi ἀμινυμένας, suadente Boeckhio.

Vs. 4. apud Brunckium ἀνδράσι θ', operarum culpa an ipsius nescio. Idem tamen vitium irrepsit in Ilgenii exemplum.

Vs. 5. olim αὐτὸς μὲν πόλεων κρήδεμνον λύει, ex metricorum emendatione, qui dactylicos suos sibi viderentur reperisse. Elegantes dactylicos! Μὲν insulsum est, certe δὲ requirebatur, sed asyndeton hoc loco eximium est. Et κρήδεμνον singulare in Homero est capitis operculum, Troiae, unius urbis, memorantur ἱερὰ κρήδεμνα Iliad. π. 100. Odys. ν. 388. nunquam aut Troiae aut cuiuslibet oppidi κρήδεμνον. At πόλεων κρήδεμνον admisisse Nostrum? Κρήδεμνα de moenibus urbis habet etiam Euphorio apud Schol. Pind. Olymp. VIII, 41.

Ἡ γὰρ δὴ Φοῖβός τε Ποσειδάων τ' ἐκάλεσαν
Αἰακὸν, οὐκ ἄβοήθητοι κρήδεμνα δέμοντες,
indicatus a Boeckhio. Κράδεμνα scribitur apud Eurip. Phoen. 1504. in loco lyrico: in Bacchylidem inferre non sustinui. — Λύει longa paenultima non habent Homerus et Pindarus. Poterat corrigi λύσει vel λύσειν. Est tamen in Homero θυε Odys. λ. 420. In appendice Anacreontis Brunckiani legitur καί τις μὲν πόλεων, cuius inventi laudem nemo ei invidabit.

Vs. 6. Ilgenius de coniectura μοναρχέειν. Vs. 9. vulgo μαρμαίρουσιν, Ursinus μαρμαίρους. Vs. 10. vulgo αἰγλήεντα νῆες. Κατ' αἰγλάεντα non est per mare, sed construendum: κατὰγοντι αἰγλάεντα μέγιστον πλοῦτον. Vs. 11. Athenaei editiones Bas. et Casaub. ἄγουσι, Ursinus et Brunckius ἄγουσ', Ilgenius ex Athenaeo Veneto et Stephano ἄγουσιν metri causa, quod dactylicum putabat. Vs. 12. Athenaeus olim ὥς, Brunckius coniecit ὅς, quod non intelligo. Vera scriptura debetur Ilgenio.

XXVII.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσὸς, οὔτε πορφύρεοι
τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν οἶνος
ἡδύς.

— — — — —
— — — — —

*Non boum praesto sunt corpora, neque aurum,
nec stragulae vestes purpureae, sed animus hilaris Mu-
saque suavis et Boeoticis in scyphis vinum dulce.*

Ex Athenaeo XI. p. 500. b. sumpserunt Nean-
der p. 417. Steph. p. 568. Ursinus p. 200. Brunck.
Anall. p. 152. et ad calcem Anacreontis p. 69.
(ed. Schaef.) Ilgenius Scol. Gr. p. 245. Athe-
naeus praemittit haec: *Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν
σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον
πρὸς τοὺς Διοσκόρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενίᾳ. Ad
hanc auctoritatem, neque incongruenter poetae ver-
bis, inter Paroenia locum retuli. Ilgenius πορφύρεοι,
saltem πορφυροῖ scribendum erat. De scyphis Boeo-
ticis, qui Heracleotici etiam appellabantur, Iacobsius
conferri iubet Bentl. Diss. de Phal. p. 64. (215. Lips.)*

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

XXVIII.

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναίων ἡμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηῖω ἀμφιτίθει Βακχυλίδη στεφάνους.

Clari nominis filia Pallantis, alma Victoria, benevola semper amabilem Cranaeorum chorum prospicias, multasque in Musarum ludis Bacchylidi Ceo coronas impone.

Ex Anthol. Gr. Brunckius p. 153. Iacobs. Anthol. Pal. VI, 313. Epigrammata, ab omnibus poetis cultum genus, Bacchylidem scripsisse nemo mirabitur, neque causa est, cur ad alium cognominem poetam confugiamus, de quo certum testimonium exstat nullum. Suidas v. *Σοφιστής* nominat sane Bacchylidem Opuntium poetam, sed eundem Schol. Aristoph. Nub. 330. e quo Suidas sua hausit, tibicinem dicit; et in ipso Suida loci tenor postulat *αὐλητήν*. Et Epigrammatis potissimum, iis ipsis fortasse, quae e nostris Anthologiis repraesento, in Meleagri *Στεφάνῳ* locum eum meruisse, ut Meleager docet I, 33. 34. monuit probabiliter Passovius l. l. — Vs. 1. Brunck. in textu *Νίκη*, codicis lectionem restitui iubet in notis. — Vs. 2. „*Κρανναίων* codex. Cranaa δῆμος Atticae. Steph. Byz. *Κραναή* — τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, *Κραναάτης*, ὡς *Καρυάτης*· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, *Κραναῖος*, ὡς Ἀθηναῖος. Vide Luc. Holsten. p. 172. et Albert. ad Hesych. T. II. p. 338.” IACOBS. in Anthol. priore. — Vs. 3. ἐπ’ ὀπτεύοις codex. In textu Brunck. *ἀθύρματι*. Codex *Μούσαν*: Brunckius *Μοισᾶν*, sed tum constantiae causa scribere debebat *Βακχυλίδα*. — Vs. 4. codex *Κηόρω ἀμφιτίθει Βακχυλίδης*.

XXIX.

*Εὐδήμος τὸν νηὸν ἐπ’ ἄγροῦ τόνδ’ ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων ποιάτῳ Ζεφύρῳ.*

εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὅφρα τάχιστα
 λιμνήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

*Eudemus sacellum hoc in agro dicavit ventorum
 omnium fertilissimo Zephyro. Precanti enim adiutor
 ei venit, ut celerrime maturis e spicis frumentum pur-*
garet.

Ex Anthol. Gr. Ursinus p. 205. Brunck. p. 153.
 Iacobs. Anthol. Pal. VI, 53. — Vss. 1. 2. profert
 Suidas v. *πιότατος*. Pro *πιότάτῳ* Schneider. ad Co-
 lum. p. 123. corrigit *πρηῦτάτῳ*. — Vs. 3. correptae
 voculae γάρ sequente οἷ reflexivo exempla collegit
 Iacobs. in Anthol. Pal. — Brunck. cum Planude
βοηθόος.

EX INCERTIS GENERIBVS.

XXX.

ὦ Τρῶες Ἀρηΐφιλοι, Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα
 δέρεται,
 οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ' ἐν μέσῳ κεῖ-
 ται κηεῖν
 πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν δόσιαν, [ἀγνὰν]
 Εὐνομίας ἀκόλουθον καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
 ὀλβίων παῖδες νιν εὐρόντες σύνοικον.

— / — — — — / — — — — / — — — — / — — — —
 — / — — — / — — — — / — — — — / — — — —
 / — — — / — — — — / — — — — [/ — —]
 / — — — — / — — — — / — — — —
 / — — — / — — — — / — — — —

*O Troes Marti dilecti, Iuppiter in caelo regnans,
 qui omnia prospicit, non sustinet mortalibus culpam*

gravium casuum: sed omnibus hominibus in medio propositum est, ad sanctam Iustitiam pervenire, [castam] Eunomiae comitem prudentisque Themidis: beatorum filii, qui contubernalem eam nacti sunt.

Clemens Alex. Strom. V. p. 261. Sylb. 731.

Pott. Ὡ Τρωῆς Ἀρηϊφίλοι, ὁ Δυρικός φησι, Ζεὺς — σύννοικον. Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει κ. τ. ε. Itaque Pindari non sunt versus supra a me descripti, sed cuius tandem Lyrici? De Bacchylide cogitavit Sylburgius, eiusque auctoritate permotus Brunckius in Lectt. et Emendatt. p. 26. locum retulit inter Nostri reliquias, adstipulante Boeckhio in Fragm. Pind. p. 626. Et est profecto cur huic potius quam Simonidi aut Stesichoro aut alii denique videatur tribuendus. Auctor enim est Porphyrio, carmen Horatii I, 15. ad imitationem Bacchylidis expressum esse: ut ille Nereum induxerit Troiae fata vaticinantem, ita in Graeco poeta has partes egisse Casandram. Consentit Lutatius ad Stat. Theb. VII, 330. praeterquam quod per errorem in Horatio pro Nereo appellat Proteum. Nusquam sane comparet in Horatiano carmine sententia hoc fragmento proposita: sed sufficebat, opinor, illis externa adorationis similitudo, ut Romanum vatem in Graecum tanquam exemplar suspexisse dicerent. Et vix alius Lyrici toties de rebus Troianis testimonium allegatur. Ad idem carmen videtur respexisse Servius ad Virg. Aen. II, 201. (Fragm. XXXI.) nam Laocoontis etiam necem ab eadem Casandra Bacchylidea sive narratam sive praedictam suspicor, praesertim quum apte posset in testimonium vocari pro

loci, de quo quum maxime agitur, sententia, quippe qui piaculi adversus Neptunum commissi poenas luisset.

Vs. 3. seclusi ἀγνάν, quod rari, licet non sine exemplo, tales trochaei vel spondei in versuum finibus sunt, ἀγνάν autem interpretando vocabulo ὁσίαν adscribi poterat, ut quod interdum contrarium plane sensum haberet. Confirmat suspicionem Hesychius: Ὀσιος· καθαρὸς, δίκαιος, εὐσεβής, εἰρηνικός, ἀγνός. Etym. Gud. p. 437. Ὀσιος, ἀγνός. Monuit Boeckhius. Vs. 5. in Clemente editur παῖδες ὦ νιν, pro quo Brunckius scribere maluit παῖδες οἱ νιν. In neutra lectione numerus satis aptus est Doriis antecedentium versuum rhythmis. Conieceram ὀλβίων παῖδες ὦ, οἱ νιν εὐρόντες σύνοιζον. — — — — — non contra leges prosodiae, nam in interiectionibus hiatus licitus est (vide Seidlerum de verss. dochm. p. 80.), sed ipsa interiectio displicet. Tutissimum nunc visum est ex Clementis lectione ὦ expungere, unde et numeri evadunt, quae Doriam stropham concinne claudant, neque sermonis legibus damnum contrahitur. In soluta quidem oratione participium postulasset articulum, in poeta non item. Ut apud Homerum sunt εἶδωλα καμόντων, apud Soph. Ai. 1092. ἐν θάνοῦσιν, El. 462. ἐμοί τ' ἀρωγὰ τῷ τε φιλέατῳ βροτῶν πάντων, ἐν Αἰδοῦ κειμένῳ κοινῷ πατρί, apud Pindarum Olymp. II, 95. μαθόντες ii qui didicerunt.

XXXI.

Servius ad Virg. Aen. II, 201. postquam ex Euphorione, ut videtur, Laocoontem ideo narravit a

draconibus interemptum esse, quod ante simulacrum numinis cum Antiopa uxore coierit, aliis quibusdam interpositis, pergit:

Sane Bacchylides de Laocoonte et uxore eius vel (lege et) de serpentibus a Calydnis insulis venientibus atque in homines conversis dicit.

Calydnae insulae in Homero memorantur prope Con iacentes Iliad. β. 677. consentiente Strabone X. p. 489. sed eiusdem nominis aliae prope Tenedum sunt duae, et ipsa Tenedus a nonnullis Calydna est dicta, quod testatur idem Strabo XIII. p. 604.

XXXII.

Ἔστα δ' ἐπὶ λαΐνον οὐδὸν, τοὶ δὲ θοΐνας ἔντυον, ὥδ' ἔφασ'.

Αὐτόματοι ἀγαθῶν δαΐτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Adstitit autem ad saxeam limen, illi vero epulas parabant, et ita loquutus est: Invocati bonorum magnificas ad epulas accedunt iusti viri.

Inducit hos Bacchylidis versus Athenaeus V. p. 178. b. his verbis: Βακχυλίδης δὲ περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησὶν. Olim legebatur Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησὶν, sed Schweighaeuserus quum in cod. A. reperisset, B. δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησὶν, in Ceycis locum, ubi prius nominatur, suffecit Herculem, quem il-

lius hospitem cognoscimus e Zenob. Provv. II, 19. et Apollod. II, 7, 6. Bacchylidea reperies ap. Steph. p. 568. ap. Ursin. p. 202. ap. Brunck. p. 151. et omisso versu primo apud Neandrum p. 417. — Vs. 1. vulgo ἔστη. In vocis λείνον accentu peccant edd. Ven. Bas. Casaub. et Schweigh. paenultima acuta: correxit Stephanus, eumque sequuti sunt Ursinus, Brunckius, et Schweighaeuserus in notis. Mox vulgo ἐντυνον, cuius paenultima producitur. Postremo restitui ἔφασ', quod in codd. Athenaei est. Editiones ἔφασκ', formam non magis Pindaricam quam βάσκειν. Sed etiam in ἔφασ' displicet apostrophus in fine versus, et legendum videtur aut ἔφα aut ἔφασεν. De dicto Herculis aliisque sententiis, in quas illud proverbium deflexum est, vide Astii annotat. in calce vers. Germ. Phaedri et Conviv. Plat. p. 262. — Post αὐτόματοι Athenaeus addit δ', quae vocula ut in diverbiis frequentetur in prima sententia posita, ita ut oppositionem indicet adversus alterius interlocutoris placitum, nunc tamen, ubi nihil plane antecesserat, quo referretur, ab Hercule ipsas aedes intrante non poterat usurpari. Nisi quis forte eam explicet per δὴ, cuius usus me quidem exempla deficiant. Et delevit eam Brunckius.

XXXIII.

Οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικέλιαν
νοῦσων ἄνατοί τ', οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

— — — — —

— — — — —

Illi (Dii) tetrīs morbis indomiti et damno vacui,
nihil hominum similes.

Apud Clementem Alex. Strom. V. p. 256. Sylb. 715. Pott. legitur: Οἱ μὲν ἀδμῆτες αἰεὶ καὶ λίαν νοῦ-
σων εἰσὶ, καὶ ἀναίτιοι, οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι. Et
haec dederunt Neander pag. 418. Stephanus p. 570.
Ursinus p. 204. Sed iam Sylburgius collato Euse-
bio Praep. Ev. XIII. p. 679. qui Clementem ex-
scripsit, docuit scribendum esse ἀεικελίων, quod as-
sumpsit Brunckius p. 152. Ego malui femininam
formam restituere, propiorem etiam corruptae in
Clemente scripturae, sed circumflexo postremam
eius syllabam notare post Buttmanni annotationem
gr. plen. p. 146. religioni duxi. — Ἀδμῆτες ut scri-
berem pro vulgari forma, persuasit Boeckhius. —
Pro absono ἀναίτιοι correxit ἀνατοί Schaeferus Me-
let. p. 137. cetera persanavi ego, si modo persanavi.
Iacobsio placebat καὶ ἀναιμοὶ κούδέν. — In fine Eu-
sebius ex eoque Stephanus εἴκελοι.

XXXIV.

Παύροισι δὲ θνατῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν,
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιορκότατον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι θύα.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

*Paucis vero mortalium per omne tempus deus de-
dit, opportune rem gerentes canam ad senectutem per-
venire, priusquam in calamitates inciderint.*

Habet hos versiculos Clemens Alex. Strom. VI.
p. 264. Sylb. 745. Pott. indeque Neander p. 418.
Steph. p. 570. Ursinus p. 204. Brunckius p. 153.
Clemens exhibet παρ' οἷσι, emendatum a Stephano

et Ursino. Dein vulgo θνητῶν. Mox absurde Clemens τῷ δαίμονι δῶκε: Brunckius dedit ὁ δαίμων δῶκε, sicuti iam Ursinus coniecerat. Nostram emendationem suadebat metrum. — Clemens πράσσοντα: correxit Stephanus. Accentus vitium in δυᾶ sustulit idem; pluralem cur dederint idem et Ursinus, non video. — Ad sensum superflua sunt πρὶν ἐγκύρσαι δύα, sincera tamen. Soph. Trach. 1135.

ΤΑ. Τέθνηκεν (ἢ Διάνειρα)

ΗΡ. Οἶ μοι· πρὶν ὥς χοῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανέειν χερός;

quem locum Bothius insigniter corrupit. Phil. 1329.

Καὶ παῦλαν ἴσθι τῇσδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου βαρείας, ἔστ' ἂν οὔτος ἥλιος ταύτῃ μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν, πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς, καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν, νόσου μαλαχθῇς τῇσδε.

Ai. 106.

ΑΙ. θανέειν γὰρ αὐτὸν οὔτι πω θέλω.
ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τί κερδάνῃς πλεόν;
ΑΙ. πρὶν ἂν δεθείς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινηχθεὶς θάνῃ.

Bothius coniecit φθάνῃ speciose: an vere, diiudicari poterit ex iis locis quos apposui.

XXXV.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ
βροτοῖσι φωνάεντα λόγον σοφία.

.. [' u u] — u u — u ' u —
u ' u — — ' u u — u u —

Non enim furtivum fert mortalibus sermonem vocalem sapientia.

Apud Clementem Alex. Paedag. III. p. 114. Sylb. 310. Pott. leguntur haec: Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνάεντα λόγον· ἔσται λόγος σοφία, ὥς φησι Βακχυλίδης. Quae excerpserunt Steph. p. 663. Ursin. p. 204. Pro ἔσται Palatinus liber exhibet ἔστε sine sensu, et ex alio libro enotatur σοφίας. Subiectum nec ipsi inest priori enunciationi, neque ex iis quae antecesserunt potest resumī, quippe in quibus nihil sit nisi λόγος et παιδαγωγός. Itaque post λόγον Potterus lacunae signum posuit. Sed cantilenam istam toties a Clemente inculcatam, ¹⁾ ἔσται (vel quod certe metrum postulabat ἔστι) λόγος σοφία, in Bacchylideis lectam fuisse non mihi persuadeo. Quapropter aliam tentavi medicinam, quamvis ancipitem, deletis verbis ἔσται λόγος. Videtur enim bonus Clemens nimio suae formulae amore captus, ad nescio cuius hermeneuticae praecepta eam vel nunc agnovisse, quum λόγον et σοφίαν deinceps collocata reperisset, suamque adeo interpretationem auctoris verbis infersisse. — Quo sensu Potterus post οὐ γὰρ inseri velit ὁ, non assequor. Bacchylidis sit γὰρ an Clementis, ut erat δὲ fragm. XIII. definire non ausim. Pro βροτοῖσι maluerit aliquis θνατοῖσι, vide tamen pag. 8.

XXXVI.

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὐτ' ὄλβος οὐτ' ἀκαμπτος ἄρης οὔτε πάμπθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἅ-πάνδωρος αἴσα.

¹⁾ Ut Strom. I. p. 152. Sylb. 421. Pott. δύναμις γὰρ καὶ σοφία ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Non sponte sua ab hominibus eligi possunt neque divitiae neque inflexus Mars neque seditio omnia perdens: sed dirigit nubem alias in aliam terram sors quae omnia donat.

Servavit Stobaeus Eclog. phys. I, 9. p. 11. Cant. 131. Grot. 166. Heeren. E Stobaei codice edidit Ursinus p. 201. deinde Brunckius p. 149. — Vs. 1. θνητοῖς οὐκ Cant. Grot. Brunck., θνητοῖς δ' οὐκ Ursin. et Heeren. e cod. Vat. — Vs. 2. οὐτ' ὄλβον τ' Cant. οὐτ' ὄλβοι τ' Grot. οὐτ' ὄλβος τ' Heeren. e codd. Vat. et Aug. οὐτ' ὄλβος vere Ursin. et Brunck. — Mox οὐ πάμπανθεσις Ursin., οὐτε πάμπανθεσις Brunck. et Heeren. e cod. Vat. Πάνπανθεσις Cant. et Grot. πάνπανθεσις cod. Escur. ap. Heeren. — Vs. 3. ἐπιχρίπτει Cant. et Grot. plenior formam exhibent Ursin. Brunck. Heeren. — Vs. 4. Cant. et Grot. ediderunt δαῖσα, vocem sequentibus criticis iure improbatam, quamvis Hesychius explicet Δαῖσιάδα τὴν μοῖραν. Ursinus vere emendavit αἶσα, enotatum etiam a Cantero e cod. Farnesii: idem dedit Brunckius. — Νέφος tam male habuit Iacobsium, ut λαῖφος corrigendum esse statueret. Ut tamen νέφος nihil significet nisi calamitates, sufficit harum mentio; solent enim Graeci in resumendis duobus inter se contrariis ante propositis alterum solum proloqui. Verum moram obiicit in extremo versu 3. spondeus. Quem quamquam toleravi propter eandem prorsus numerorum consociationem a Pindaro Pyth. I. str. 2. 3.

Pulla veste exornata Ithacensis viri imago.

Etym. M. p. 295 extr. in quo fragmentum hoc proponitur, ut demonstretur εἶδωλον significare posse τὸ φάσμα, σκιῶδες ὁμοίωμα, ἢ φαντασίαν σώματος, σκιάν τινὰ ἀεροειδῆ, primo loco exhibet vocem nihili μελαγκευθές. At Schol. Ven. Iliad. ε. 449. Apostolius Prov. III, 82. et Suidas v. εἶδωλον suppeditant μελαμβαφές; hinc Ursinus p. 204. μελεμβαφές, quod mirer si typothetae peccatum sit, repetitum bis in notis p. 343. Lectionem μελαμβαφές improbat Valckenarius ad Phoen. 1017. iure, arbitror. Ex communi enim fonte Etymologum et Scholiastam Homeri sua hausisse, docet magnus in ipsis verbis inter eos consensus: corruptela autem Bacchylidei versus supra utriusque aetatem adscendit, unde Scholiasta coniecturae locum dedit, corruptam lectionem intactam reliquit Etymologus. Recte igitur Sylburgius respuit auxilium, quod Ursinus ex Apostolio attulerat, parum tamen feliciter ipse emendavit μελανσκευές, propius vero, opinor, ego μελαγκευθές. Cui verbo, etsi a Lexicis abest, fidem adsciscit Pindaricum vocabulum μεγαλοκευθής Pyth. II, 60. Quamquam illud activum est, nostrum passivum, idque ita ut non proprie indicet quod τὸ εἶδωλον passum sit, sed τὸ εἶδωλον nascitur eo quod quiddam ἐν μέλανι κεύθεται. Ut Tragicum loquuntur ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος, λιθόλευστος Ἄρης, δημόλευστος θάνατος. Ulyssem innui mendici sub habitu Troiam intrantem quisque videt.

XXXIX.

Τὰν ἀχείμαντόν τε Μέρμιν καὶ δονακώδεα Νεῖλον.

— — — — —

Memphim a procellis tectam Nilumque arundinosum.

Exhibet Athenaeus Epit. lib. I. p. 20. d. inde Ursinus p. 203. Δονακώδεα Νεῖλον hinc enotavit Eustathius ad Iliad. λ. p. 864. 21. Rom. 809. 22. Bas. In prima voce apud Athenaeum est forma vulgaris.

XL.

Schol. Apollon. Rhod. III, 467.

Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει (ὁ Ἀπολλώνιος), ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα· τινὲς δὲ αὐτὴν φασὶ Διὸς εἶναι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δῆμητρος γενεαλογεῖται·

Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Διὶ τέκεν εὐπατέρειαν.
Βακχylίδης δὲ Νυκτὸς φησιν αὐτὴν θυγατέρα·

Ἑκάτα, δαδοφόρου ¹⁾ Νυκτὸς

μεγαλοκόλπου ²⁾ θυγάτερ.

Μουσαῖος δὲ Ἀστερίας καὶ Διὸς, Φερεκύδης δὲ Ἀρισταίου τοῦ Παίωνος.

... [—] — — — — —

— — — — —

Hecate, facem tenentis Noctis amplo sinu praeditae filia.

Stephanus p. 572. Ursinus p. 203. ¹⁾ Schol. Paris. δαῖφόρου, ad quod haec annotat Schaeferus: „Schol. edit. δαδοφόρου, quod in δαδοφόρος mutarunt Ruhnken. ad hymn. in Cer. v. 24. Ilgen. ad Hom. hymn. p. 517. et Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 1. p. 390.” Scriptura Schol. Paris. in censum non venit, nam δαῖφόρος si modo verbum est, significabit bellum afferentem. Sed δαδοφόρε placuit iam Ursino p. 342. causa manifesta hac, quod Hecatae agnomen est δαδοφόρος, de quo Ilgenius iubet conferri Spanhemium ad Callim. h. in Dian. 11.

et Munkerum ad Anton. Lib. cap. 29. Tamen vulgatam non deserui, quoniam Nox quoque fingitur facem tenens, ut apud Millinum Gal. mythol. N. 168 *. Neque illud vitiosum est, quod Νυκτὸς duo epitheta habet, θύγατερ nullum. Elmsl. ad Eurip. Heracl. 750. 2) „In μελαγκόλπου mutarunt Hgen. l. c. et Iacobs. l. c. p. 391. De confusione adiectivorum μέγας et μέλας vocumque cum iis compositarum v. Brunck. ad Apoll. Rh. II. v. 921. 1172. Schweigh. Animadv. in Athen. T. I. p. 375. et Schneider. in Cur. poster. ad Aristot. H. An. p. 477.” SCHAEFER. Hanc quoque emendationem occupavit Ursinus. Nec reperio ubi praeter hunc locum μεγαλόκολπος dicatur Nox; sed Pluto tamen vocatur πολυδέκτης, πολυδέγμων, πανδοκεὺς, (Ruhnck. ad Hom. h. in Cer. 9.) unde similis significationis epitheton ad Noctem poterat transferri. Metri causa placebat scribere μεγακόλπου, sed hac quoque mutatione supersedebimus, modo in voce Νυκτὸς statuatur versus finiri.

XLI.

Etym. M. p. 676. 25.

Πλημμυρὶς, ἡ πλημμύρα. τὰ δὲ ἀπὸ βαρυτόνου ῥήματος ὀξύνεται, βασιλεύω βασιλὶς, πλημμύρω πλημμυρὶς. τοῦτο ἀπὸ τοῦ πλήθω πλήσω, πλήμη καὶ πλημμύρα. ἔνιοι δὲ ἐπίρρημα οἴονται εἶναι, ὥς τὸ λικριφίς καὶ ἀμοιβαδὶς, εἰ μέντοι ὄνομά ἐστιν, εὐλόγως βαρύνουσιν αὐτὸ διὰ τὴν παρὰ Βακχυλίδη αἰτιατικὴν, οἷον

Πλημμύριν πάντου φυγών.

— — — — —

Fluctum maris cum effugisset.

Paenultimam vocis πλημμύρῃς brevem signavi in numero aperte trochaico et convenienter Homericō usui Odyss. ι. 486. Vide Buttm. gr. plen. p. 39.

XLII.

Interpres Hermogenis ἐν ἰδεῶν τόμῳ α' in Aldi Rhetoribus Graecis Tom. II. pag. 393.

Ἀβροότεροι γὰρ ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἴωνες, ὥς Βακχυλίδης ὁ Λυρικός φησι,

Τῶν ἀβροβίων Ἰώνων ἀνάξ.

— — — — —

Molliter viventium Ionum rex.

Ursinus pag. 204. De Ionum mollitie et luxuria in vulgus nota omnia. Quem illum eorum regem Noster appellaverit, quis vaticinetur?

XLIII.

Priscianus de metris comicis p. 1328.

„Idem (Heliodorus) ostendit Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse: Νόμων ἀκούοντες θεόδμητον κέλαδον. ¹⁾ Ecce in hoc iambo in fine tribrachum posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens. Similiter Bacchylides:

Χρυσὸν βροτῶν γνώμῃσι μανῦει καθαρόν.

Hic quoque iambicus in fine tribrachum habuit.”

— — — — —

Aurum mortalium mentibus indicat purum.

Ex editione Aldina Ursinus p. 204. Χρυσὸν βροτῶν πτολίεσσι μανῦει καθαρόν.

¹⁾ Fragm. 169. Boeckh. ubi θεόδματος correctum.

XLIV.

Apollonius Alex. de Adverb. in Bekkeri Anecd. Gr. p. 596. 14.

Ὅν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλάσμοι γίνον-

ται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῦ ἄνα, τὸ πυροκέρατα παρὰ Βακχυλίδη.

Vide Koen. et Bast. ad Greg. Cor. p. 443. quorum posterior πυροκέρατα accus. sing. esse opinatur, ut apud Pindarum fragm. 285. Boeckh. et Aristoph. Nub. 597. ὑψικέρατα πέτρων. Paenultimam eius vocis produci posse docent Fischer. ad Anacr. 2, 1. Brunck. ad Eurip. Bacch. 919. Herm. ad Aristoph. l. c. et Buttm. gr. plen. §. 54. not. 2.

XLV.

Apollon. Alex. de Syntaxi p. 188. postquam eadem nomina recte dici composita demonstravit, quae duarum vocum et sonum et significationem repraesentent, ita pergit:

Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ τούτω ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο. ἀλλ' ἐπὶ γε τούτων ἐδείκνυτο, ὥς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος Ζεὺς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις.

BEKKERVS: „αρισταρ Α. ἀριστάρχου ceteri. Nominativum praefererat etiam Sylburgius, cum aut Διὸς aut ὁ ἐστὶ Ζεὺς legendum putaret Portus. Simonidi eum usum tribuit Valcken. ad Herod. VI, 56. Eurip. Phoen. 1631. Similis est Ζεὺς ἀγαμέμνων ap. Eustath. p. 168. 11. et Ἄιδης ἀγεσίλαος vel ἀγήσανδρος ap. Callim. Lav. Pallad. 130. et Hesych. v. Ἀγήσανδρος.” Simonidi tribuit iam Athenaeus III. p. 99. b. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης πονεὶ ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία· καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἄιδην Ἀγησίλαον. Ubi confer Casaubonum. Non tamen

inter dubiae fidei fragmenta collocavi, quoniam fieri potest, ut uterque poeta eodem epitheto Iovem ornaverit.

XLVI.

Photius Biblioth. cod. 190. laudatus ab Ursino p. 207. refert Ptolemaeum Hephaestionis libro septimo τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας quaesivisse, τί ἐστὶ τὸ παρὰ Βακχυλίδη ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον, καὶ πρὸς τίνα εἶπε τὸ ἔπος. Quid ad eam quaestionem responderit, omisit ille litteris mandare. Iosephus quidem Scaliger Auson. Lectt. lib. II. cap. 18. proximum apud Ptolemaeum caput de Leucade a Leuco Ulyssis filio cognominata, de rupe Leucade iisque qui amoris insania se liberaturi saltum inde dedissent, cum dicto Bacchylidis ita coniunxit, ut Lyricus videretur Silenum finxisse haec enarrantem. Verum seiungenda haec a nostra quaestione vidit Kuhnus ad Aelian. V. H. III, 18. idemque recte, arbitror, dictionem Bacchylideam nihil aliud censet valere, ac notum proverbium, *ex tripode dictum*: eximiam enim ubique Sileni sapientiam cogitari.

XLVII.

Athenaeus IV. p. 174. f.

Γιγγραῖνοισι γὰρ οἱ Φοίνικες, ὡς φησιν ὁ Ξενοφῶν, ἐχρῶντο αὐλοῖς, σπιθαμιαίοις τὸ μέγεθος, ὃξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένοις. τούτοις δὲ καὶ οἱ Κᾶρες χρῶνται ἐν τοῖς θρήνοις, εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὡς παρὰ Κορίννη καὶ Βακχυλίδη ἐστὶν εὐρεῖν.

Ursinus pag. 206. Phoenices narrantur, inquit

Athenaeus, gingrainis tibiis usi fuisse, apud Cares memorantur eadem: de his autem dubitare licet, quoniam fieri potest, ut Cariae nomine Phoenice designetur. Hanc interpretationem verborum εἰ μὴ ἄρα καὶ ἡ Καρία Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ab interpretibus praetervisam, praecipit argumentatio ipsa, neque articuli positus ei obstat. Plato Charm. p. 163. d. ὦ Κριτία, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ εὐθύς ἀρχομένου σου σχεδὸν ἐμάνθανον τὸν λόγον, ὅτι τὰ οἰκεῖά τε καὶ τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ καλοῖς, καὶ τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις. I. e. quae propria dicebas et sua, intelligebas bona; etsi sequentia verba ad vulgatiorem articuli usum redeunt: πράξεων nomine indicabas τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις. Gorg. p. 467 extr. Τὰ δὲ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ ἄρα τοιάδε λέγεις, ἃ ἐνίοτε μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίοτε δὲ τοῦ κακοῦ, ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου.....; οὐ ταῦτα λέγεις; ἢ ἄλλ' ἅττα καλεῖς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ; I. e. an quae nec bona nec mala dicis, cogitas ea etc. Phileb. p. 66. d. Φίληβος τὰγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παντελῆ. Philebus boni nomen tribuit toti et consummatae voluptati. Protag. p. 341. b. Ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν αὖ οἱ Κεῖοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι ὃ σὺ οὐ μανθάνεις. Ibid. Τί ἔλεγεν, ὦ Πρόδικε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης; Κακὸν, ἔφη. De Rep. I. p. 346. b. Ἡ τὴν ἰατρικὴν σὺ καὶ τὴν κυβερνητικὴν τὴν αὐτὴν καλεῖς; — Ceterum illud Athenaei commentum nimis est absurdum, neque profecto ullum poterat excitare auctorem, qui Cariae nomine Phoenicen appellasset. Itaque non toleravi veterem distinctionem, ex qua in voce θρήνοις medio puncto incidebatur: in nostra interpunctione εἰ μὴ ἄρα — ἐκα-

λεῖτο simpliciter interposita sunt, ὡς παρὰ Κορίννη κτλ. autem auctoritatem illi dicto adsciscunt, quo traduntur Cares gingrainis tibiis usi fuisse in luctu. Quae res in dubitationem vocari nequit propter Pollucis testimonium IV, 75. Λέγεται δὲ καὶ Φρύγας εὐρεῖν αὐλὸν θρηνητικόν, ᾧ κεχοῖσθαι τοὺς Κᾶρας, παρ' ἐκείνων λαβόντας· θρηνώδες γὰρ τὸ αὐλῆμα τὸ Καρικόν. Quem locum indicavit Schweighaeuserus.

XLVIII.

Schol. Aristoph. Av. 1535.

Σωματοποιεῖ τὴν Βασιλείαν, αὐτὸ τὸ πράγμα, ὡς γυναῖκα. Εὐφρόνιος, ὅτι Διὸς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία. Καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ (ὁ Κωμικὸς puta) οἰκονομεῖν, ἣν (lege ὁ) ἔχει καὶ παρὰ Βακχylίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ, τῷ Τυδεῖ δώσουσα τὴν ἀθανασίαν.

Ursinus p. 206. Datura erat Minerva Tydeo immortalitatem, at non dedit propter scelestum facinus ab illo commissum. Quum enim ad Thebas a Melanippo vulneratus impetrasset ab Amphiaraus, ut hostis occisi caput ad se afferret, irae magis obsequutus quam iustae rationi, carnibus eius vesci sustinuit. Hinc ipsi denegatam immortalitatem Diomedi filio dea concessit. Vide Pind. Nem. X, 7. cum scholio.

XLIX.

Schol. Pind. Olymp. I, 37.

Ὁ δὲ Βακχylίδης τὸν Πέλοπα τὴν Ῥέαν λέγει ὑγιᾶσαι καθεῖσαν διὰ τοῦ λέβητος, ἀφ' οὗ καὶ ὑγιῆς ἀνεδόθη.

Ursinus p. 206.

L.

Schol. Ven. Iliad. μ. 307.

Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινὶ
λειμῶνι μετὰ Νυμφῶν ἄνθη ἀναλέγουσαν, ἤρᾳσθη, καὶ
κατελθὼν ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον, καὶ ἀπὸ τοῦ στό-
ματος κρόκον ἔπνει· οὕτω τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβάστασε, ¹⁾ καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ.
Εἶθ' οὕτω συνώκισεν ²⁾ αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν
βασιλεῖ. Γενομένη δὲ ἔγκυος ἐκείνη, τρεῖς παῖδας ἐγέν-
νησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθυν. Ἡ ἱστορία
παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Βακχylίδῃ.

Ex Scholiis minoribus ad Iliad. μ. 397. ubi pauca
quaedam variantur, descripsit Ursinus p. 207. ¹⁾ Con-
cinnius Schol. min. l. c. εἰς ταῦρον, ὅστις ἄ. τ. σ. κ. πνέων
τὴν Ε. ἄ. ἐ. ²⁾ Legebatur συνώκησεν. Correxī e Schol.
min. l. c. Ad fabulam annotat Muellerus de Orchomeno
et Minyis pag. 114. Europam et hoc loco et in Hella-
nici testimonio a Schol. min. Iliad. β. 494. prolato sim-
pliciter Phoenicis filiam audire, non nominati Agenoris.

LI.

Schol. Odys. φ. 295.

Εὐρύτῳ ὁμῶς μὲν, ¹⁾ ἓνα τῶν ἐν τῷ Πειρίθου
γάμῳ Κενταύρων ἀπολομένων τὸν Εὐρυτίωνα λέγει, ὅτε
τὴν Ἀδράστου θυγατέρα, λέγω δὴ Ἴπποδάμειαν, Πει-
ρίθους πρὸς γάμον ἀγόμενος ἐκάλεσε κατὰ συγγένειαν
Λαπίδας καὶ Κενταύρους. ὑπὸ μέθης δὲ οἱ Κένταυροι
προαχθέντες τῶν Λαπιθῶν ἄρπάσαι τὰς γυναῖκας ἐπε-
χείρησαν. οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀνείλον τοὺς Κενταύρους.
Βακχylίδης δὲ διάφορον οἶεται τὸν Εὐρυτίωνα. φησὶ
γὰρ ἐπιξενωθέντα Λεξαμενῷ ²⁾ ἐν Ἥλιδι ὑβριστικῶς
ἐπιχειρῆσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ, καὶ διὰ τοῦτο

ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι καιρίως τοῖς οἴκοις ἐπι-
στάντος.

1) „Haec tria prima verba in edd. rec. omissa sunt. Sed Barnesius reposuit *Ὅμηρος μὲν* „ad fabulae dilucidationem” ut ait „nec sine Msto Aloysii.” Ego quid eo lucremur non video: et mallet eum in ms. invenisse *Εὐρυτον* *Ὅμηρος μὲν Εὐρυτίωνα λέγει, ἓνα τῶν — ἀπολομένων, ὅτε κ. τ. ἐ.*” BVTTMANN. 2) Vulgo *δεξάμενος*. „Barnes. emendat *Δεξαμενῶ ἐν Ὀλένῳ* ex Apollod. II, 5, 5. bene quoad nomen hominis: sed *Ἡλιδι* intactum relinquendum puto. Olenus enim, finitima Elidi civitas, in illis praesertim temporibus huic regioni commode potuit accenseri. Cf. Paus. V, 3, 4. Eustath. p. 760. 33. Bas. (1909. 61. Rom.) habet *ἐπιξενωθέντα τινὶ ἐν Ἡλιδι*, unde apparet, eum integriora nostris ante oculos hic certe non habuisse.” BVTTMANN.

LII.

Schol. Pind. Isthm. IV, 92.

*Ἰδίως τὸν Ἀνταῖον φησι (Πίνδαρος) τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν, Βακχυλίδης δὲ Εὐήνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης *) μνηστήρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.*

Ursinus p. 206. *) „Vg. *Μαρσίππης*, quod correxit Heynius.” BOECKH. Eustathius ad Iliad. ι. 557. p. 776. 5. Rom. 685. 29. Bas. et ad eundem locum Scholia et minora et Veneta Evenum perhibent edixisse, ei se filiam in matrimonium daturum, qui persequentem se equorum pernecitate effugisset, eorum autem, quos superasset, capita aedibus suis affixisse; postremo tamen illam ab Ida raptam esse, patremque quum diu eam frustra quae-sivisset, in fluvium Lycormam, ipsius inde nomine nobilitatum, praecipitem se dedisse. Narrationem de raptu puellae habet etiam Apollodorus I, 7, 8. ubi vide quos laudavit Heynius: eandem, si fides debetur scholiis Vene-

tis in Iliad. I. c. tractaverat Simonides. Ut magis etiam appareat, quomodo cum Antaeo Evenus et Oenomaus comparentur, eundem Antaeum Pindarus Pyth. IX, 109 seqq. Danaï exemplum imitatum, filiam praemium ei proposuisse canit, qui cursus certamine superior evasisset. Denique Eveni filia apud Apollodorum et Pausaniam V, 18, 1. scribitur *Μάρπησσα*. Eandem scripturam in Homero praetulit Wolfius, in scholiis Venetis servatam.

LIII.

Schol. Apollon. Rhod. II, 498. post prolixiorē de Cyrene et Aristaeo narrationem addit haec:

Τινὲς δὲ τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης τὸν μὲν Καρύστου, ¹⁾ ἄλλον δὲ Χείρωνος, ²⁾ ἄλλον δὲ Φῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν Κυρήνης.

Ursinus p. 206. ¹⁾ Schol. Paris. *Καρίστου*. ²⁾ Vulgo *Χείρωνος*: correxi e Schol. Paris. et Ursino. Ceterum Grammaticus non hoc dicit, quattuor deinceps Aristaeos a Bacchylide enumeratos esse, sed Aristaei stirpem ab eo deductam non ad vulgarem fabulam.

LIV.

Gellius XX, 7.

„Quam diversae Graecorum sententiae super numero Niobae filiorum. Mira et prope adeo ridicula diversitas fabulae apud Graecos poetasprehenditur super numero Niobae filiorum. Nam Homerus ¹⁾ pueros puellasque eius bis senos dicit fuisse, Euripides ²⁾ bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus ³⁾ bis denos; quidam alii scriptores tres fuisse solos dixerunt.”

Ursinus p. 207. ¹⁾ Iliad. ω. 602 seqq. ²⁾ Cresphont. fragm. 2. et Phoen. 161. ³⁾ In Paeane: fragm. 36. 37. Boeckh. De eodem argumento disserunt Aelian. V. H. XII, 36. Schol. Eurip. Phoen. 162. ibique Valcken. Welcker.

ad Alcmanis fragm. LIV. et allatus ab eo Cuperus Observv. III, 17.

LV.

Schol. Hesiod. Theog. 914.

Ἡσπιάσθαι δὲ τὴν Περσεφόνην φασὶν οἱ μὲν ἐκ Σικελίας, Βακχυλίδης δὲ ἐκ Κρήτης, Ὀρφεὺς δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὠκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, Δημάδης δὲ ἐν νάπαις.

Ursinus p. 206.

LVI.

Strabo XIII. p. 616.

Ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἰδης ῥεῖ, καθάπερ εἶρηκε Βακχυλίδης.

Ursinus p. 206. Ad Caicum proelio commisso Telephum Achilles vulneravit. Pind. Isthm. IV. (V.) 46.

LVII.

Schol. Apollon. Rhod. I, 1165.

Ῥυνδακὸς ποταμός *) ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης.

Ursinus p. 207. *) Vulgo τόπος: correxit Schaeferus e Schol. Paris.

LVIII.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 973.

Μνημονεύει (τοῦ ὀρειχάλκου) καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης.

Ursinus p. 207. De Orichalco vide Spanheimium ad Callim. Iavacr. Pall. vs. 19.

DVBIAE FIDEI FRAGMENTA.

LIX.

Schol. Hesiod. Theog. 116.

Χάος λέγει τὸν κεχυμένον αἶρα· καὶ γὰρ Ζηνόδο-
τός φησι. Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν αἶρα ὠνόμασε, λέ-
γων περὶ τοῦ αἵτου.

Νωμάται δ' ἐν ἀτρυγέτῳ χάει.

. . . . — — — — —

Fertur per aerem fruges non ferentem.

Qui primus hoc Scholion in lucem protraxit,
Ruhnkenius Ep. Crit. I. p. 175. (ed. a. 1808.) con-
fert cum Bacchylidis loco Ibycea apud Schol. Ari-
stoph. Av. 192. ποτᾶται δὲ ἐν ἀλλοτρίῳ χάει, non si-
ne causa dubitans, an idem locus sit sub alio au-
ctore. Nam in iis quae Ibyci feruntur, ἀλλοτρίῳ
ex Aristophanis versu διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας
καὶ τοῦ χάους fluxisse videtur.

LX.

Ὅργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαί.

— — — — —

Ingenia autem hominum diversa innumera.

Ut Bacchylidis laudant Hesychius v. Δίχολοι
γνώμαι, apud quem διακεκριμέναι scriptum, et Ze-
nobius Prov. III, 25. eidem tribuit Ursinus p. 204.
Scholiasta autem Hippocratis apud Foes. Oecon. v.
ὄργαν Alcmanis sub nomine profert, unde recepit
Welckerus fragm. Alcm. p. 81. In Schol. Hippocr.
corrupte scribitur βεβριμέναι.

LXI.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὄραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
 αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἁώτοις
 σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν
 οἱ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων 5
 θήκαντο. κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας,
 εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὅπα Δωρίοις Ἀρίστων
 Ἀργεῖος, ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἴππόνικος
 Στρούθωνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεῖς, 10
 αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
 Μοισᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων.

— — — — —
 — — — — —

*Saepe iam tribus Acamantidis in choris Horae
 Bacchicae hederigeros ad dithyrambos acclamarunt, et
 taeniis rosarumque floribus peritorum cantorum splen-
 didam comam coronarunt; qui hunc tripodem testem
 sibi Bacchicae victoriae posuerunt. Docuit illos viros
 Antigenes, probe vero dulcem vocem exercuit Aristo
 Argivus, Dorias per tibias puras suavem spiritum ef-
 fundens: quorum choro dulce canenti sumptus praebeuit
 Hipponicus Struthonis filius, Gratiarum curru vectus,
 quae ei per homines clarum nomen splendidamque vi-
 ctoriam dederunt, Musarum gratia violaceis coronis or-
 natarum.*

Praemittitur in cod. Anthol. Gr. Palat. nota
 haec: Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλ-
 λαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου τῶν αὐτῶν τετραμέ-
 τρων τετράμετρον. ὁμοιον τῷ Εἴ μοι γένοιτο παρθένος

καλή τε καὶ τέρενα· μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον,
ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλ' ἀνάπαιστον.
Hinc inter Callimachi epigrammata carmen relatum
est pag. 318. ed. Ern. perverso iudicio, nam in Cal-
limacheo carmine, quod intercidisse putandum est,
docemur versum epodicum hendecasyllabum fuisse.
Simonidi adiudicavit Hemsterh. ad Aristoph. Plut.
p. 334. et Addend. ad Lucian. T. I. p. 82. propter
Stephani Byz. testimonium v. Ἀκαμάντιον: et inter
huius reliquias exhibent Brunck. Anall. T. I. p.
141. et Gaisfordus n. LXXII. Sed si memineri-
mus, etiam in fragm. XLV. inter Simonidem et
Bacchylidem ita disceptari, ut illum minus curio-
sus scriptor Athenaeus, hunc grammaticorum soler-
tissimus, Apollonius Alexandrinus, nominet, in hoc
quidem loco dubii haerebimus. In Anthol. Pal.
est XIII, 28. — Vs. 1. codex διφυλῆς, et vs. 2.
ἀνωλουξαν. — Vs. 3. pro μίτραισι Koeler. ad Simo-
nid. de Mulier. p. 72. tentat μύρτοισι. — Vs. 5.
cod. Βακχείων. — Vs. 6. cod. ἔθηκαν: correxit Benth.
ad Callim. l. c. — Vs. 7. cod. ἐτιῶθην εἰ τό. Eam
legem Atticam, qua peregrini choris excluderentur,
non spectasse ad tibicines, ut in quibus artificium
quaereretur, ut potuerit Aristo Argivus in tribus
Atheniensis choro cyclio tibiis canere, monuit
Hemsterh. ad Arist. Plut. l. c. Et commemorantur
saepius in inscriptionibus Atticis tripodum conse-
crationi inservientibus peregrini non tantum tibici-
nes, verum etiam χοροδιδάσκαλοι. Paucas appono ex
pluribus, quarum mihi usum pro insigni humani-
tate sua permisit Boeckhius:

ΠΠΠΟΘΩΝΤΙΣΠΑΙΔΩΝΕΝΙΚΑ
ΘΕΩΝΘΗΒΑΙΟΣΗΤΛΕΙ
ΠΡΟΝΟΜΟΣΘΗΒΑΙΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΝ

ΠΑΝΔΙΩΝΟΣ(Πανδιονίς)ΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑ
ΝΙΚΟΚΛΗΣΑΜΒΡΑΚΙΩΤΗΣΗΤΛΕΙ
ΛΥΣΙΠΠΟΣΑΡΚΑΣΕΔΙΔΑΣΚΕ

ΛΙΓΗΣΑΝΔΡΩΝΕΝΙΚΑ
ΕΥΑΓΓΙΔΗΣΚΤΗΣΙΟΥΦΙΔΑΙΔΗΣΕΧΟΡΗΓΕΙ
ΛΥΣΙΜΑΧΙΔΗΣΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣΗΤΛΕΙ
ΧΑΡΙΛΑΟΣΔΟΚΡΟΣΕΔΙΔΑΣΚΕΕΥΘΥΚΡΙΤΟΣ
ΗΡΧΕΝ

Ex earundem collatione perspicitur, quid significet ἄνδρας vs. 6. Virorum fuit chorus, non puerorum. — Codex vs. 9. κύκλων, vs. 10. Στρούθονος et φωρηθείς. — Vs. 11. Brunck. et Gaisford. ἐπ' ἀνθρώποις. Libri lectionem probe defendit Iacobs. in Anthol. Palat. Ibid. codex καὐτόν. — Vs. 12. codex θῆκαν ἰοστεφάνων θεῶν ἑκατι Μοισᾶν: quod quum metro adversetur, Bentleius transposuit in hunc modum: θῆκαν θεῶν ἰοστεφάνων ἑκατι Μοισᾶν, metro non sanato. Sequuntur Brunck. et Gaisfordus. Iacobsius in notis ad Anthol. Pal. Μοισᾶν θεάων (vel θεαινᾶν) θῆκαν ἰοστεφάνων ἑκατι. Ego malui Μοισᾶν et θεάων interposito ἰοστεφάνων seiungere, ut in Homero est θεὰ λευκώλενος Ἥρη, θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, similia. In postremo disticho, si cum reliquo epigrammate comparetur, eadem, quae in fragm. XXVIII. XXIX.prehenditur dialecti inconstantia.

INDEX SCRIPTORVM

VNDE BACCHYLIDIS FRAGMENTA DEQVE EO
TESTIMONIA DEPROMPTA SVNT.

A chilles Tattus V, 12.	.	.	.	pag. 33.
Aelianus V. H. IV, 15.	.	.	.	2.
H. An. VI, 1.	.	.	.	33.
Ammianus Marcellinus XXV, 4.	.	.	.	8.
Ammonius de diff. vocc: v. <i>Nῆρειδες</i>	.	.	9.	18.
Anthol. Pal. VI, 53.	.	.	.	48.
VI, 313.	.	.	.	47.
IX, 184.	.	.	.	7.
IX, 571.	.	.	.	7.
XIII, 28.	.	.	.	71.
Apollonius Alex. de Synt. p. 188.	.	.	.	62.
de Pron. p. 368.	.	.	.	17.
de Adverb. p. 596.	.	.	.	61.
Apostolius Prov. III, 82.	.	.	.	58.
Athenaeus I. p. 20. d.	.	.	.	59.
II. p. 39. e. f.	.	.	.	40.
IV. p. 174. f.	.	.	.	63.
V. p. 178. b.	.	.	.	51.
XI. p. 782. e.	.	.	.	36.
XI. p. 500. b.	.	.	.	46.
XIV. p. 631. c.	.	.	.	33.
XV. p. 667. c.	.	.	.	36.
Chronicon Paschale p. 162.	.	.	.	3.
Clemens Alex. Paedag. III. p. 310.	.	.	.	55.
Strom. V. p. 687.	.	.	.	22.
V. p. 715.	.	.	.	53.
V. p. 731.	.	.	.	49.
VI. p. 745.	.	.	.	53.
Cornu Copiae Aldi p. 243. b.	.	.	.	8.
p. 258. a.	.	.	.	8.
Dionys. Hal. de comp. verb. p. 400.	.	.	.	33.
Etym. M. p. 295 extr.	.	.	.	58.
p. 582. 20.	.	.	.	1.
p. 676. 25.	.	.	.	60.

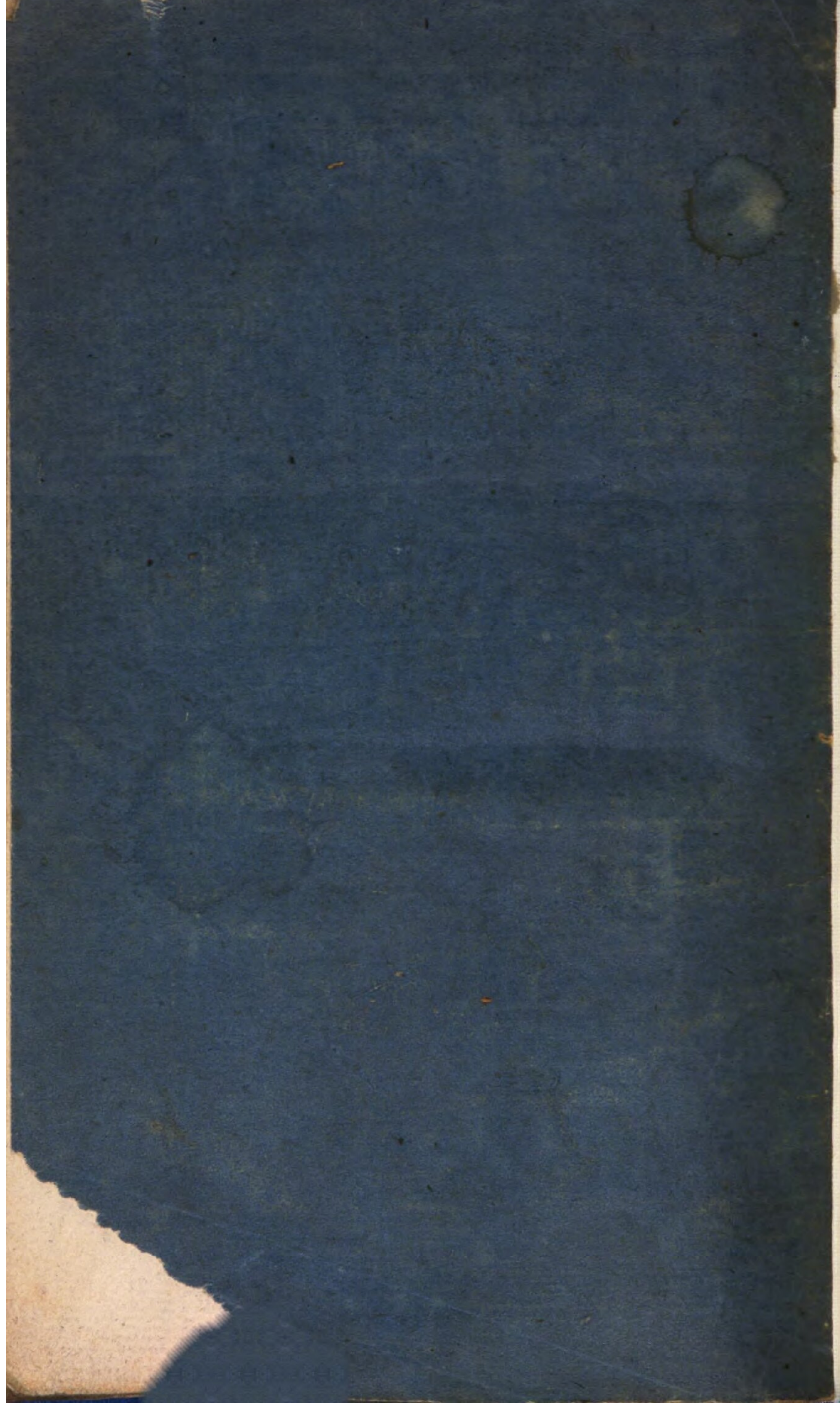
Eudocia p. 93.	pag. 1. 2.
p. 306.	9. 18.
Eusebius Praep. Ev. XIII. p. 679.	53.
Chron. sub Ol. 78. et 87.	2. 3.
Eustathius ad Il. β. p. 344. 26.	36.
ad Il. λ. p. 864. 21.	59.
ad Il. v. p. 1198. 20.	41.
ad Od. φ. p. 1909. 61.	67.
ad Od. ω. p. 1954. 5.	9. 18.
Gellius XX, 7.	68.
Grammaticus Leidensis (in calce Greg. Cor. Schaef.)	
de Dor. §. 12..	8.
Gregorius Corinthius de Dor. §. 177.	8.
Hephaestio de metr. cap. 13.	35.
de poem. cap. 13.	39.
Hesychius v. <i>Δίχολοι γνῶμαι</i>	70.
Himerius decl. XXIX.	1.
Longinus cap. 33, 5.	7.
Lucianus Scyth. extr.	33.
Lutatius ad Stat. Theb. VII, 330.	1. 33. 49.
Meleager I, 33. 34.	47.
Menander <i>περὶ τῶν ὕμνων</i> p. 38.	9.
Photius Biblioth. cod. 190.	63.
Plutarchus vit. Num. cap. 4.	57.
cap. 20.	21.
de aud. poetis p. 36. c.	15.
de exilio p. 605. c.	2.
de musica p. 1136. f.	9.
Porphyrus ad Hor. Carm. I, 15.	49.
Priscianus de metr. com. p. 1328.	61.
Rhetores Graeci ap. Aldum T. II. p. 393.	61.
Schol. Apollon. Rhod. I, 1165.	69.
II, 498.	68.
III, 467.	59.
IV, 973.	69.
Schol. Aristoph. Ach. 47.	19.
Av. 1535.	65.
Schol. Hesiodi Th. 116.	70.
Th. 914.	69.
Schol. Homeri	
Ven. Iliad. ε. 449.	58.
μ. 307.	66.
min. Iliad. μ. 397.	66.
Odyss. φ. 295.	66.
Schol. Pindari	
Epigr. in IX. Lyr. p. 8.	1.
Ol. I. inscr.	16.
Ol. I, 37.	6. 65.
Ol. II, 154.	3.
Ol. XI. (X.) 83.	23.
Ol. XIII, 1.	17.

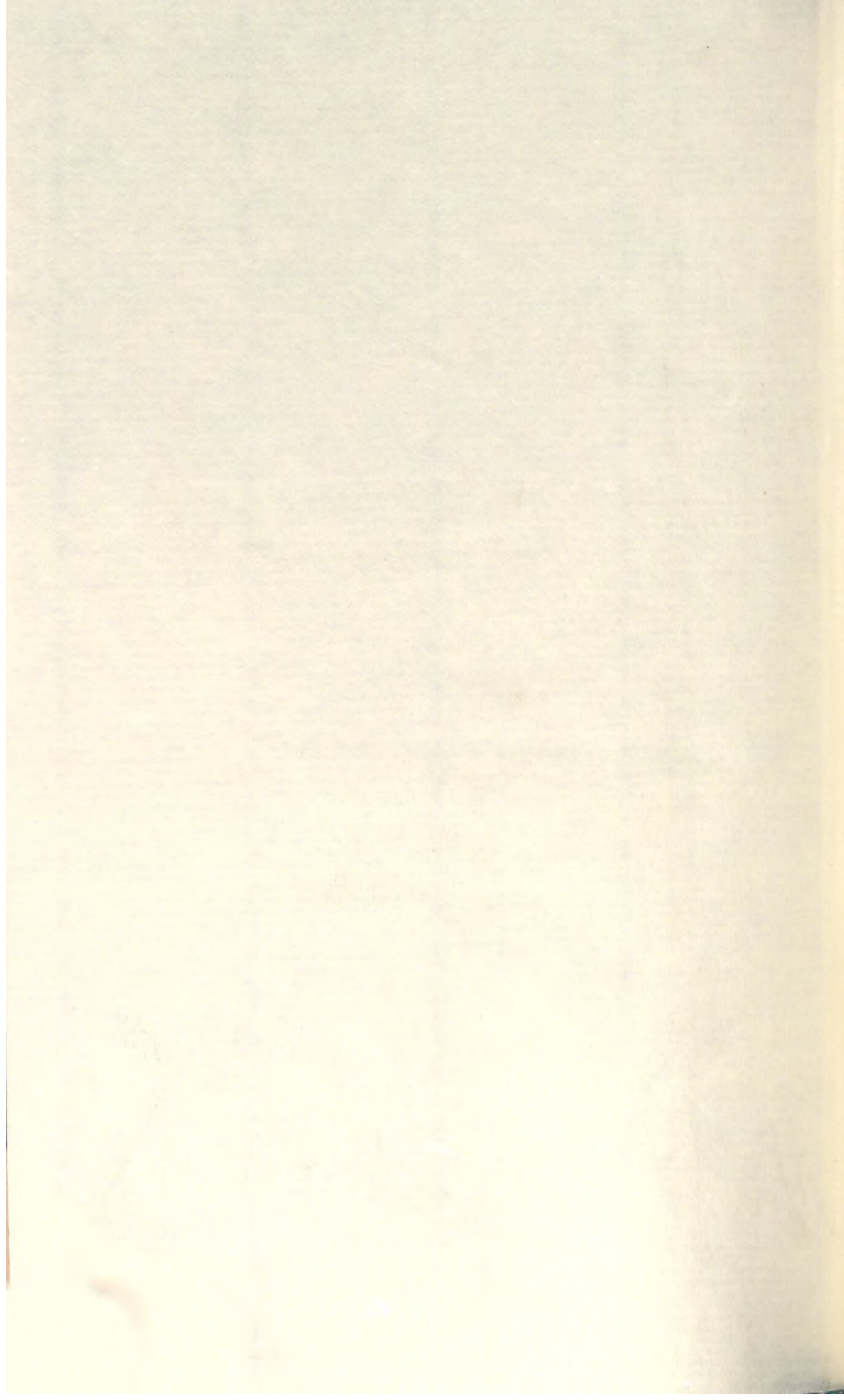
Schol. Pind. Pyth. I, 100.	pag. 24.
Pyth. II, 97. 131. 161. 167. 171.	3.
Nem. III, 143.	3.
Isthm. IV, 92.	67.
Servius Centim. p. 1819.	8.
ad Virg. Aen. II, 201.	49. 50.
VI, 21.	24.
XI, 93.	24.
Steph. Byz. v. Ἰουλίς	1.
Stobaeus Ecl. phys. I, 9.	56.
Serm. I.	26.
Serm. III.	17.
Serm. X.	14.
Serm. XI.	31.
Serm. LIII.	20.
Serm. XCVI.	12. 14. 30.
Serm. CI.	12.
Serm. CVI.	26.
Serm. CXXI.	19.
Strabo X. p. 486.	1. 2.
XIII. p. 616.	69.
Suidas v. Βακχυλίδης	1. 2.
v. Διαγόρας	3.
v. Εἰδωλον	58.
Georg. Syncellus p. 257.	2.
Theodoretus Therap. I. p. 477.	22.
Tricha de metr. p. 41. 52.	8. 34.
Zenobius Prov. II, 36.	23.
III, 25.	70.
Zonaras v. Βακχυλίδης	1.

ADDENDA.

Bacchylidis patrem nominatum videri Midylum vel Midonem, itaque apud Suidam v. *Βακχυλίδης* corrigendum *Μείδωνος υἱός*, dixi p. 1. 2. Cui conjecturae magnam auctoritatem accedere nunc video e Lexico Ms. S. Germani N. 177. in quo verbis *Μείδων, ὄνομα κύριον*, quae etiam apud Suidam leguntur, subiicitur καὶ *Μειδύλος*, testante Bastio Epist. crit. p. 244.

Fragm. XII. exhibetur etiam in Diario classico N. III. p. 436. mutatis nonnullis, sed ita imperite, ut referre singula operae pretium non videatur.

Bacchylides,

Bacchylidis Cei fragmenta

Berolinum 1822

A.gr.a. 569

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10232690-7